

Csak ülök és netezek

Még soha nem tartottam az internet témájában igemagyarázatot. Azt mondják a rabbik, hogy a Szentírásban minden benne van, ami valaha volt, van és lesz a világban.

4. oldal

Pusztító feloldódás

Minden önazonosságához igazán ragaszkodik magyar ragaszkodik ahhoz is, hogy élettevékenysége minél nagyobb arányban anyanyelvi környezetben zajlódjék le.

8-9. oldal

Gyógyító találkozások

A közelmúltban Nagyváradon szerveztük meg a Bonus Pastor Alapítvány helyi Támogató Csoportjával a regionális találkozót, több mint ötven résztvevővel.

10. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2019. JÚLIUS • 30. évf. 13-14. szám • Ára 3 lej

Rendeltetésem a világban

A Biblia egyértelmű és világos tanítást közöl az ember isteni rendeltetéséről. Másutt vitatott az ember helye a világban az istenek harca közepette, a félistenek kényének-kedvének vagy a vaksors szeszélyének kiszolgáltatva, de Isten nem hagyja teremtményét kérdések között őrlődni. A Szentírás szerint az ember arra hivatott, hogy éljen, és ne legyen a halál zsákmányává. József és testvéreinek története nyíltan kimondja, hogy mindazt a rosszat, amit az ember kigondol, Ő képes jóra fordítani. Az ember másik rendeltetése, hogy szeressen. Istent és embert egyaránt. Az ószövetség ezt az embertársához való helyes viszonyban és az Isten iránti fel-

tétlen engedelmességben rögzíti. Az urak és rabszolgák kapcsolatában, de még az idegennel való kapcsolatban is helyet talál magának a szeretet. Az uralkodásban nem az erőviszonyok megmutatása és fenntartása a hangsúlyos, hanem az alkotás képessége, amely minden teremtmény fölé emeli az embert. De az ember végső rendeltetése mégis csak az, hogy Istent dicsérje. Isten szerepének helyére kerülése nélkül az ember ön maga bálványaként zsarnokká válik. Arcunk vonásait az élet értékének felismerése határozza meg a szereteten, uralkodáson, dicsőítéssel keresztül. Belülről kifelé haladva. A teljesség irányába. Erre rendeltettünk.

(Hans Walter Wolff: *Az Ószövetség antropológiája* nyomán)

Virág a sziklából

Csoda-e Isten gondviselő jelenléte a világban, vagy minden, ami csak körülvesz minket, egy magtól működő gépezet? Természetes dolog a tavaszi természet ébredése, vagy Isten csodálatos munkája, amelyben újból és újból kedvünket és gyönyörűségünket leljük?

Az, hogy a szikla repedésében kivirágzik az ibolya, nem véletlen vagy sorsszerű, nem magától értetődő és nem csak biológia. Ez az élet hirdetése, és egyértelműen Isten jelenvalósága és gondviselése ebben a világban. Mert „Isten gondviselése mindeneket kormányoz, amik csak vannak és lesznek a világon. Mert mindenekben mindeneket ugyanaz az Úr munkál: ama bölcs, jó, igazságos és leg-hatalmasabb király”. Ő a mi életünkben is munkálkodik. Mi „általa élünk, mozgunk és vagyunk”.

Annyira természetesnek tűnik, hogy el sem akarjuk hinni, de tudnunk kell, hogy minden lélegzetvétel csoda az életünkben. Az Isten jótéteménye, hogy élünk – minden másodperc –, és az is Tőle van, hogy meghalunk, amikor visszakerül életünket. Istennek minden téren a legnagyobb gondja van reánk, de nem csak a nagy dolgokban, hanem a legapróbbakban is. Maga Krisztus mondja, hogy még a hajunk szálai is számon vannak tartva Isten előtt. Neki minden tekintetben gondja van reánk, hogy minden a mi üdvösségünk érdekében történjék. *(Folytatás a 2. oldalon)*

www.facebook.com/harangszo

Virág a sziklából

(Folytatás az 1. oldalról)

Ne higgyünk azoknak, akik Istent tagadják, vagy akik azt állítják, hogy Ő nem foglalkozik teremtményeivel. Nem azért teremtette ezt a világot és benne az embert, hogy aztán hagyja irányítatlanul száguldani vagy a gonosz erőnek teljes mértékben a kénye-kedvére alakulni. A még mindig élő világ és a reménykedő ember a jelen lévő és csodásan gondviselő Istenre mutat.

Isten erejének, hatalmának, kormányzásának eredménye a természeti hatások sokasága is. Értem ezen a legalapvetőbb természeti és természetesnek gondolt folyamatokat. Ilyen például az eső, a föld megtermékenyülése és a gyümölcsstermés. De életünk legnagyobb csodája, a gyermek is Isten akarata és működése, jelenléte ebben a világban. Isten nélkül semmi sem lehetséges!

Ha mi valamilyen okból az igazságot nem akarjuk elfogadni, hanem valamilyen nekünk jobban tetsző igazságot tartunk valódinak, attól az elképzelésünk még lehet hamis. Minél inkább hagyjuk félrevezetni magunkat mindenféle kuruzslás, varázslás és jóslás által, annál nagyobb lesz a csalódásunk. Sőt, tudnunk kell, hogy Isten óva int a mindenféle babonáktól, jóslásoktól és szellemekkel cimborálástól.

Mindent Isten irányít! Amikor a magam ura vagyok, akkor tévedek a legtöbbit. Amikor a saját kezembe veszem az irányítást, akkor történnek azok a dolgok és döntések, amelyekkel kapcsolatban később azt érzem: bárcsak ne tettem, ne mondtam volna. Én csak azt látom valamelyest tisztán, ami van, ami éppen a jelenben történik velem. Még a múltat is szubjektíven, a valóságostól eltérően értelmezem a magam számára. Hogyan tudnék akkor megfelelően irányítani?

Isten mindent lát és mindent tud. Mindenhatóságával úgy szövi az életek és világ fonalát, hogy az mindenki számára megfelelő lehet. Sőt még a bűnök ellenére is mindent ki tud igazítani és javunkra fordítani. És ami a legfontosabb, a legjobbat akarja mindannyiunknak.

Akkor miért ne hallgassak Rá?! Az az igazi csoda, amikor valaki előtt kinyílik Isten hatalma azáltal, hogy imádságos, alázatos életében felfedezi a mindig jelen lévő Istent. Azt a jóságos Atyát, aki mindig a tenyerén hordoz, és kételyeim ellenére, sőt sokszor éppen ezek miatt váratlanul, de elfogadó kegyelemével átölel.

GHITEA-SZABÓ JÓZSEF LEVENTE

Amit rossznak lát az Úr

„Azt tette, amit rossznak lát az Úr. Jeroboám útján járt, és abban a vétekekben, amellyel az vétekebe vitte Izráelt.” 1Kir 15,34

Baása Izráel királya volt, és 24 évig uralkodott (Kr. e. 905-883). Az Igében azt olvastuk:

Azt tette, amit rossznak lát az Úr. Jeroboám útján járt és abban a vétekekben, amellyel az vétekebe vitte Izráelt.

Dávid és Salamon uralkodása után az ország kettészakadt. Júdában Roboám lett a király, Izráelben pedig Jeroboám.

Rossz úton

Jeroboám két aranyborjút készíttetett és felállította őket Bételben és Dánban. Ugyanis félt attól, hogy ha az északi országrészből a nép továbbra is Jeruzsálembé jár áldozni, elpártolnak tőle és oda lesz a hatalma. Így a politikai szakadás után bekövetkezett a vallási szakadás is. Ennek pedig súlyos következményei lettek.

Jeroboám is félelemből cselekszik, éppen úgy, mint Saul. Nem bízik Istenben. Isten vezetése nélkül a saját elgondolása szerint zárandokhelyeket alakít ki. Így akarta megszilárdítani a maga hatalmát.

Sok ember életében ugyanígy van. Jó templomba járó ember, talán még presbiter is, de a maga feje után megy. Ilyenkor az ember nem azt nézi, ami a közösségnek az érdeke, vagy hogy mi használna az Isten dicsőségére. Persze, fenn hangoztatja, hogy ő az egyház érdekét nézi, közben a maga akaratát szeretné ráerőszakolni a másik emberre vagy a közösségre.

Jó lenne megvizsgálnunk a magunk életét, a magunk szolgálatát! Milyen lelkülettel szolgálunk családunk, gyülekezetünk körében? Az Isten dicsősége fontosabb-e, vagy a magunk akarata?!

Jeroboám az Urat a maga céljaira használja. A vallást a maga hasznára akarja fordítani.

Vannak ilyen emberek ma is. És nem csak presbiterekre vagy gondnokokra gondolok. Persze ők ennek az ellenkezőjét állítják, de szolgálatuk és életük mást mutat, és az idő nem őket igazolja.

NEM SZOLGÁLHATOK EGYSZERRE KÉT ÚRNAK

Az érdekes az, hogy Jeroboám nem akar elszakadni az Úrtól. Az aranyborjúk mellett az Urat is szolgálta. Ám ez nem volt kedves az Úr előtt.

Ma sem az! Az Úr nem tűr meg maga mellett senkit. Hiszen maga mondotta: „Én, az Úr vagyok a te Istened, ... ne legyenek néked idegen isteneid én előttem!”

Jeroboám és a nép azonban imádják az aranyborjút is. Ez a kánaániak szemében a termékenységet, Baálnak a nemző erejét jelképezte. Így keverték össze Isten tiszteletét a Baál-kultusszal. A tiszteletére rendezett ünnepegeken leginkább orgiákat szerveztek. Ilyenkor a legocsmányabb kicsapongásokba merültek.

Baasá Jeroboám útján járt. Baasá is azt tette, amit rossznak lát az Úr. Gyermekünk is gyakran azt teszik, amit a szülő rossznak lát. Ifjaink is azt teszik, amit mi rossznak látunk. Sokszor a felnőtt ember is a rosszat teszi. Baasá az elődök útján járt. Azon az úton, amely a romlásba visz.

AZ EGYETLEN ÚT

Vigyázzunk, hogy milyen úton járunk! Milyen példát mutatunk a mi gyermekeinknek, ifjainknak? Mert életünk példaadás lehet számukra.

Jeroboám vétekekben járt és vétekebe vitte Izráelt. S ezt a példát követte Baasá is. A rossz utat választotta.

Milyen a mi utunk? Tudnunk kell, hogy Jézus az út! Ő Maga mondta ezt magáról. Ezen az úton járva mennybe jutsz!

CSOMAY ÁRPÁD

A romlás és az örök élet virágai

„Gyűlölöm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a ti összejöveteleitekben. Még ha égőáldozatokkal áldoztok is nekem, sőt ételáldozataitokat sem kedvelem; kövér hálaáldozataitokra rá se tekintek. Távoztasd el tőlem énekeid zaját, hárfáid pengését sem hallgathatom. Hanem folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak.” Ámós 5,21-24

Megdöbbenő, amit hallottunk a felolvasott Biblia-részből: „Gyűlölöm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a ti összejöveteleitekben.” Hát azért megyünk az Úr házába, hogy sértegessen, pirogasson minket? Ilyen a mi Istenünk? Hiszen templomba járó emberek vagyunk, és olyan sokszor hallottuk, és kívülről is fújjuk: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16). De ki lehet-e hagyni a Szentírásból részeket, melyekről nem szívesen hallunk vagy olvasunk? Lehet-e tetszés szerint „szemelgetni” belőle, miként teszik az egyes szektákhoz tartozók?

A MEGRONTÓ JÓLÉT

Ámós Izrael jóléti korszakában prófétált, amikor más nem számított, csak a pénz, a gazdagság, a gyönyör, léhaság, feslettség... A felszín kívánatos, gyönyörködtesd, de egészen más volt a mélyben: társadalmi, vallási, erkölcsi romlás.

Korunkban is a gazdag nyugat-európai, amerikai társadalmak lélekben a legnyomortabbak kultúrájukkal, megnyilatkozásaikkal, önazonosságvesztéseikkel. Hiába a pozitív gazdasági mutatók, ha az emberek boldogtalanok, ha nincsen közbiztonság, ha egészségtelen az éghajlat, és folytathatnánk.

MEGSZÓLALÓ LELKIISMERET

Ámós a kontroll szerepét töltötte be a király életében. Ő Izrael királyának, népének az élő lelkiismerete. Figyelmezteti, hogy földi királyként bármit megtehet, de ne feledje: ő Isten népének a királya.

Nagyon vallásos volt Izrael. Ennek ellenére mondja Isten: „Gyűlölöm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a ti összejöveteleitekben.” És ez elszomorító. Isten gyűlöli, megveti a mi istentiszteleteinket is, ha nincs összhang az istentiszteleti életünk és a hétköznapi életünk között. Vannak nekünk is olyan ünnepeink, istentiszteleteink, melyek az Úr nevében történnek, de megüresedetté válnak, még ha az Ő nevében gyűlünk is össze – de Nélküle.

Isten még az érzékszerveivel sem bírja elviselni a hamis istentiszteletet. A „gyűlölöm, megvetem” szó szerinti fordításban azt jelen-

ti: „nem szagolom”. Vagyis romlott, bűdös, nem kedves illatú. Isten befogja az orrát!

Vallásossá válhat az ember kapcsolata az Istennel: eljár templomba, énekel, imádkozik, adakozik, csak épp a szíve hiányzik. Vallásos cselekedeteinkkel próbáljuk nyugtatgatni magunkat. *Pedig Istenhez személyesen kell jönni! Ha az istentiszteleteink nem válnak életformává, akkor formális liturgiává degradálódnak.*

BÉKÜL MEG! ÉNEKELJ SZÍVBŐL!

Az akkori istentiszteletnek alkotóeleme volt az áldozatbemutató. A pap mondta meg egy-egy áldozati állatról, hogy alkalmas-e vagy sem. Tökéletesnek kellett lennie. Azt hitték, hogy a minőségi áldozatok jobban fognak tetszeni Istennek. De Neki nincsen szüksége se ételre, se italra. Csak a szívünk áldozatára. Számunkra már egyértelmű, hogy a tökéletes áldozatot Krisztus mutatta be a keresztfán. Ő a tökéletes áldozat.

„Rá se tekintek” – mondja Isten, s eszünkbe juthat Kain és Ábel története: az Úr rátekinthet Ábel ajándékára, a Kainéra pedig nem. Isten a legtökéletesebb áldozatot is megveti, utálja, ha az áldozó embertársával igazságtalanul cselekszik.

Miután Isten befogta az orrát, és becsukta a szemét, bedugja a fülét is. Azt mondja Isten Ámóson keresztül: „Távoztasd el tőlem énekeid zaját, hárfáid pengését sem hallgathatom.” Az özösvetségi hangszerek az akkori zoltáréneklést jelentették. Az ének és zene a kultusz része volt.

Sokszor olyan igénytelenek vagyunk az istentiszteleti éneklésünket illetően. Egyfajta „tölteléknek” tartjuk. Pedig az ének imádság. Istennel való beszélgetés.

Nem az istentiszteleti liturgiánk felett mond ítéletet Isten, hanem sokkal inkább a lelkiületet kéri számon rajtunk. Milyen sokszor beülünk egy-egy istentiszteletre és passzívan várjuk, hogy történjen valami. Meghosszabbítjuk a magunk kis áldozatát, és cserébe várjuk, hogy az Úr bőségesen megjutalmazzon, mert úgy gondoljuk: megérdemeltük, mert ez jár nekünk. Istennek az ítéletet sem vesszük magunkra, lehet, még a mostanit sem, hiszen úgy gondoljuk, hogy Izraelnek szól, aki bár megtapasztalta az Úr közelségét, gondviselését, mégis elfordult tőle.

Félretolja tehát a formális istenkeresésünket, mert Isten nem a formákban kell keresni, hanem Őt magát, ahogyan olvassuk Ámós könyvéből: „Engem keressetek, és éltek!” (5,4b).

A mi református liturgiánk egyszerű, letisztult, és bő egyórás az időtartama. Megvan a helye minden liturgia-elemnek, így az éneklésnek is. Az már más kérdés, hogy hogyan énekelünk: szívvel vagy szájjal? Mert nem a hang minősége, és főképp nem az erőssége a fontos, hanem hogy imádságként tegyük.

KEGYELEM MINDENEKFELETT

A nagy kérdésünk az, hogy mi legyen a kiüresedett istentisztelet helyett. A 24. vers ad rá választ: „Hanem folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak.” Izrael földjén sok olyan patak volt, mely csak az esős évszakban szállított vizet, amúgy száraz volt a medre. Viszont voltak olyanok is, melyek vize nem apadt el a száraz évszakban sem. Ámós azt üzeni, hogy ilyen legyen életetekben Isten akaratának a cselekvése. Nem csak alkalomszerűen, hanem életetek egész ideje alatt Isten kegyelme legyen olyan, mint egy állandó patak, folyó. Isten áldása áradjon, mint a víz, ki a liturgiából, a templomból a hétköznapi életbe.

Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy állandó kapcsolatban vagyok és maradok a Forrással, mely a kegyelem vizét adja, mely által nem szárad ki az életem.

Nem a rituális külsőségek miatt mondja ki Isten az ítéletet, hanem a belső alkalmatlanság miatt. Azért hangzik el az ítélet, mert hiányzik a nép életéből a jog és az igazság. A bűn takargatása nem segít, csak egyedül a megtérés, melynek lehetőségét felajánlja az Isten.

Isten utolsó szava nem az ítélet, hanem a kegyelem. Milyen csodálatos, hogy az ítélet szóban benne van az élet szavunk. Aki ítéletet tart, az életet is ad. Az élet pedig maga Jézus Krisztus, aki tökéletes áldozati bárányá lett, hogy bűneinket elmossa, és örök élettel ajándékozzon meg.

Csak ülök és netezek

Még soha nem tartottam az internet témájában igemagyarázatot. De hát azt mondják a rabbik, hogy a Szentírásban minden benne van, ami valaha volt, van és lesz ebben a világban. Akkor pedig az internetnek is benne kell lennie!

Ebben az írásban felajánlok három gondolatot, három bibliai igét, megfontolás végett. Mert az internet témakörében nemcsak az igazságról beszélünk, hanem álhírek óriási mennyiségéről is, tehát az igazsághoz csak alapos megfontolás után juthatunk el. Ezért vizsgáljunk most meg három igét, amelyet mindenki a szívében forgathat magában az INTERNET témakörében.

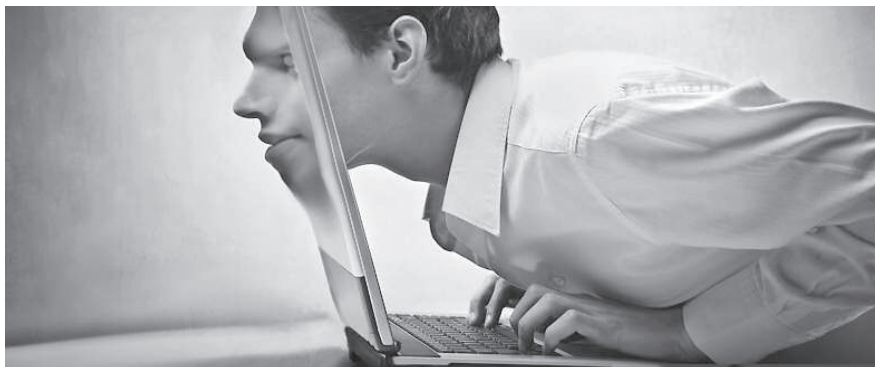
1. Hálózati akadályok. Ha internetről beszélünk, akkor „hálózatról” beszélünk, hiszen az internet alapja a hálózat, az összekötött, összekapcsolt szerverek, számítógépek hálózata. Vajon a Szentírás ismeri-e a hálózat, az összekötött dolgok fogalmát? Hol jelenik meg a Szentírásban a hálózatnak a kérdése?

Meg fogunk lepődni, de már az Édenkertben találkozunk a hálózat problémájával: az 1Mózes 3,7-ben olvassuk az első emberpárról: „fügefaleveleket fűztek össze...” Ez a leírás a Szentírásban már egy „terminus technicus” a hálózatépítés vonatkozásában: az ember összefűz dolgokat, hogy azok hálózattá váljanak, létrehozzon valami mást. Ennek a fügefahálózatnak megvolt a maga helye és szerepe az ember gondolkozásában.

Mi az, ami létrehozta ezt a hálózatot, az első hálózatot, a fügefalevelek hálózatát? Egy kettősség, egy belső meghasonlás: a *megismerés vágya* és a *megismerhetőség elutasítása*. A bűneset után ez jelenik meg rögtön, még az Istennel való találkozás előtt. Ott van a megismerésnek a vágya („*olyanok lesztek, mint Isten, jónak és gonoszak tudói*”), aztán megtörténik a bűneset, és rögtön utána megjelenik a megismerhetőségnek az elutasítása, vagyis: én mindent meg akarok ismerni, de én ne legyek megismerhető, azaz elrejttem magamat. Itt is vagyunk rögtön a 21. században: az internet által megnyitott végtelen tudás és ismeret, valamint a rejtőzködés, a trollok, névtelen kommentelők, álhírgyártók problémája előtt.

A fügefalevelek hálózata azt jelenti, hogy az ember mindent meg akar ismerni, eladdig, hogy a másikon levő fügefalevelet is fel akarja lebbenteni (lásd internetes pornográfia), de úgy, hogy ő közben ne legyen felismerhető. Ebben a kettősségben lakozik az első hálózat gonozsága.

2. A „tudás” kérdése. Az internet kettős természetű: egyrészt a végtelen ismeret lehetőségét ajánlja fel, másrészt pedig a végtelen szórakozás lehetőségét is kínálja. A végtelen

szórakozásba beleun az ember, érzéketlen, kiégett, megcsömörlött lesz, a végtelen ismeret viszont sokkal veszélyesebb, mivel komoly pusztításra is képes. A Prédikátor 2,1-ben ezt olvassuk: „*mert a sok bölcsességben sok szomorúság is van, aki gyarapítja a tudását, gyarapítja a gyötrelmet is*”.

Nem azt mondja a Szentírás, hogy az ember a tudás által a saját gyötrelmét vagy a másíknak a gyötrelmét gyarapítja, hanem azt, hogy általában a gyötrelmet fogja megsokasítani. Itt megfontolandó, hogy a Szentírás nem tekinti a tudást önmagában rossznak (a tudományos tudást, a technológiai, az ipari, a művészeti tudást), és nem utasítja el a tudományos fejlődést mint lehetőséget sem. Hiszen az Édenkertben elhangzott parancs, miszerint Ádámnak nem csak őriznie, de művelnie is kell a földet, már magában hordozza egyfajta tudásnak a képességét és a tudományos fejlődés lehetőségét is.

Sokkal inkább a tudásnak mint az emberi akarat kiszolgálásának a megnyilvánulását tekinti rossznak a Szentírás: azt, amit a tudás elhoz erre a világra. Vitába szállhatna itt valaki, mondván: „de hát a tudás nagy érték”. Kétségtelenül így van, mert például ha nem lenne az antibiotikum előállításának és hatásának tudása, akkor nagyon sok ember nagyon sokat szenvedett volna és elpusztult volna. Ám nem ez a kérdés lényege, hanem az, amit Vörösmarty Mihály is feszeget a tudással kapcsolatban: „Ment-e a könyvek által a világ elébb?” Nyilván ő nem ismerte még az internetet, de ismerte a tudás könyvtárakban való felhalmozásának tényét, így parafrázálhatjuk a kérdést: „Ment-e az internet által a világ elébb?” vagyis: a felhalmozott tudásunk vitt-e előre minket embereket? Azaz boldogabbak lettünk-e?

A shalom, a békeesség kiteljesedett-e a tudás által? – Én azt látom, hogy nem. A tudás megnyújtotta a szenvedésünket, mert nem szabadított meg a haláltól, csak a halálhoz vezető út lett hosszabb, illetve a technológiai tudás mérhetetlen pusztításra teszi képessé az embert. Annak idején a vas feltalálása minden áldásával és hasznával együtt megso-

szorozta a háborúban végbevihető pusztítás mértékét, és ez azóta is így van szinte minden tudományos felfedezéssel.

3. A csapda. Mi történik, ha összeadjuk az emberi hálózatot és az emberi tudást? Habakuk 1,14-15-ben olvassuk „*Olyanokká tetted az embereket, mint a tenger hala, és mint a csúszó-mászó állat, melynek nincs vezére. A gonosz mindet kifogja horgával, hálójába keríti, és kerítő hálójába gyűjti őket, ezen örül és vigad. Azért áldoz hálójának és tömjénez kerítő hálójának, mert azok juttatják jó fogáshoz.*” Vagyis a gonosz isteníti a hálót, hogy nagy fogáshoz juttassa.

A háló a fallal ellentétben a szabadság illúzióját adja. Egy fal is és egy háló is ugyanúgy megrabol a szabadságotól, a különbség csak az, hogy a falat érzékelem és tudatosan bennem, hogy rab vagyok, a hálót viszont nem érzékelem. A háló gonozsága éppen abban van, hogy a végtelenség és a szabadság egyfajta illúzióját adja, de pont olyan bekerítetté tesz, mint egy fal!

És végezetül, Vörösmartyra visszacsintva, „ment-e a világ a könyvek által elébb”, azaz ment-e a világ a hálózatok, az internet által előre? A válasz sajnos az, hogy igen, ment, mert sikerült a világ történetében a durva, agresszív, kemény falakat sokkal finomabb, sokkal könnyebben elfogadható, alig észlelhető hálóra lecserélni. A rabság és a kiszolgáltatottság maradt ugyanaz, csak a módszerek változtak: a kőfalak helyett talán most már háló van, amely körbevesz bennünket. Módszerében ezért ment előre a világ és halad megállíthatatlanul a társadalom totális kontrollja felé.

Szándékosan az internetes hálónak a sötét oldalát, a veszélyeit jártuk körbe. Nyilván van sok lehetőség és áldás is benne, de mindent összevetve az internet is – csakúgy, mint minden más technológiai vívmánya az emberiségnek – az erőszakot, a hatalomvágyat és az elnyomást, azaz a szenvedést fogja növelni. Tehát mégiscsak olyan, mint egy fal, mint egy behálózás, azaz rabság.

Van-e a tudásnak ma bármilyen értéke?

A bibliai időkben a tudás, az ősök ismerete, a nemzeti történelem tudása minden családban kötelező volt. Még ha írni-olvasni sem tudtak, akkor is szájról szájra hagyományozták az ősatyák történetét és Isten nagyságos dolgait. Szégyen volt nem ismerni a történelmet.

Magyar népünknel sem volt ez másképp: népmesék, legendák, regék őrizték a nemzet vándorlását, ősiségét, és mire felnőtt, minden gyermek e tudás birtokába jutott. A népmesék hőseivel azonosította magát, Attila kardjával harcolt az ellenség ellen, és esténként kérdezgette a felnőtteket, hogy minél többet tudjon.

A KÖNYV

Aztán ahogy okosodott a világ, és könyveket nyomtattak, népiskolákat alapítottak, mindenki megtanult írni-olvasni, és sok könyvet vásároltak az emberek. Könyvespolcokon roskadozott az olvasnivaló, és tanult emberek könyvtárszobát alakítottak ki maguknak. Akik informálódni akartak, nemcsak vásárolták, hanem el is olvasták a könyveket, hiszen a világ a könyvek által jött be a lakásokba.

Strandokon is könyvet olvasó, keresztretjvényfejtő embereket lehetett látni. Nyaralni könyvvel, újságokkal indultak el az emberek.

A DIGITÁLIS VILÁG

Ma viszont mindenkit telefonnal a kezében látunk. Ha van pár szabad perce, máris wifi-jelet keres és rácsatlakozik a netre, csak hogy nem azért, hogy olvasson.

A gyerekekkel ugyanez a helyzet. A rossz hír, hogy a három másodperces Facebook-ingereken szocializálódott gyerekekkel már nem hogy egy monitornyí szöveget nem lehet elolvasatni, de egyszerre még pár mondatot sem, és így persze a tanulásra sem igazán lehet rávenni őket.

A jó hír viszont az, hogy az emberiség nagyjából 25 év alatt megtanul alkalmazkodni bármiféle változáshoz, így már csak alig tíz év van hátra, és úrrá leszünk azon a káoszon, amit a digitális eszközök megjelenése kavart az oktatásban és úgy általában az életünkben.

FELESLEGES A TANULÁS?

Minek tanuljon, minek járjon iskolába a gyerek, ha bármilyen információnak két másodperc alatt utána tud nézni a mobilján? Természetesen, ha ebből indulunk ki, akkor azt mondhatjuk, hogy semmi értelme tanulni, mint ahogy sokan mondják is. A fiatalok számára ahhoz képest, ahogy pörög egy számítógépes játék, és ahogy párhuzamosan

beszélgetnek egyszerre öt-hat partnerrel, az iskola unalmasnak tűnik, és csak rabolja az időt a játéktól.

Sőt internetes gúnyfelvételek is készültek már az iskolákról: miért maradtak ugyanolyanok, mint száz évvel ezelőtt, miközben a világ megváltozott, de még mindig iskolapadokban ülnek, füzetbe írnak, és jelentkezni kell, ha válaszolni akarnak. A szülők generációja még tudja, hogy a tudás hatalom, és azt is, hogy a tudás nem egyenlő az információval.

MIRE HASZNÁLJUK?

A zsebben, bár leginkább a kézben hordozott mobil-internet villámgyorsan elterjedt a világon, és a gyerekektől a nagykikig mindenki használja, mert egyszerűen megkönnyíti, jobba teszi az életet. Ezen pedig két másodperc alatt tényleg megtalálunk bármilyen információt.

Vagyis szó nincs arról, hogy ez a gyerekek, fiatalok játszótéren lenne, hanem szinte egyszerre lett a világon mindenkié. A fiatalok játéokra és csetelésre használják, az idősebbek (játékon és csetelésen kívül) arra, hogy ne kelljen elmenni, mondjuk, a könyvtárba, vagy „házhöz hozatják a bevásárlást”.

Az okostelefonokkal töltött idő 99 százaléka már egyáltalán nem telefonálással telik, hanem mindig történik valami, és mindig azonnal, vagyis állandóan ott van az életünkben. Ez persze egy szórakoztatóbb életet eredményez, viszont az ingerküszöb is megemelkedik, és ha három másodpercig nem történik valami, vagy éppen kezd unalmas lenni, akivel beszélünk, rögtön „csekkoljuk”, hogy mi történt a virtuális térben.

Aki ebben nő fel, az 45 percig már semmiképpen sem tud odafigyelni, de két percig sem, mert amint nem történik valami, azonnal valami inger után néz, cserébe viszont szétesik a fegyelme.

A BUTASÁG DIVATJA

Ma már nem szégyen butának lenni, és ez is a digitális kultúra egyik mellékterméke. Mivel egyre nagyobbat kell mondani ahhoz, hogy felkapják rá a fejüket az emberek, egyre nagyobb butaságokat mondanak, hogy odafigyeljenek rájuk. Régen kigúnyolhatták a butákat, ma már nem, hanem a fiatalok inkább úgy gondolják, hogy nem baj, ha buta, de legalább van pénze. Ma már nem érv, hogy azért „járj suliba, mert okosabb leszel tőle”.

Az iskola kereteket ad: megtanít írni-olvasni, számolni, és jó esetben használni ezt a rengeteg információt. Mit ér a világ teljes információhalmaza az interneten, ha senki sem olvassa, és nem tanul belőle!

AZ ISKOLA KÖZÖSSÉGTEREMTŐ

A gyerek kilép az internetről, és ráfigyel a tanárra, az osztálytársra, konfliktusokat old meg, és rájön, hogy „hiába vettem ki a nem szimpatikus iskolatársat az ismerőseim közül, ezáltal nem szűnt meg létezni, és hiába lőttem szét az összes játékvárost fegyverrel, az iskola megmaradt”. Vagyis tanulja az életet.

Az sem egészen világos, hogy az oktatás milyen szabványt ad a fiatalok kezébe. Tudást? Diplomát? Pénzt? Ma már nem úgy működik, hogy valaki elvégez egy egyetemet, és akkor tudja, hogy mi lesz belőle, hanem elvégez több egyetemet és elkezdhet egy munkát, amely hasonló ahhoz, amit tanult, és élet végéig képezi magát, hogy megfeleljen az elvárásoknak.

A munkaerőpiac és az iskolák nincsenek összhangban, sok területen rengeteg diák végez elhelyezkedési lehetőség nélkül. Senki sem tudja, holnap melyik multinacionális cég jön be az országba, amely bizonyos végzettségű embereket keres, de azt sem, ki hagyja el végleg az országot, és amibe beletanult egy alkalmazott, elfelejtheti, és új helyen kezdheti előlről.

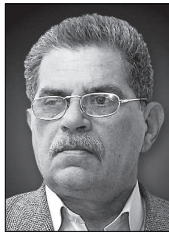
NINCS ÖSSZHANG, SEM STABILITÁS

Mi a teendő? Nagyon egyszerű egyszersmind bonyolult. Meg kell találni az összhangot. Ha tetszik, ha nem, a technika bent van az életünkben, a mindennapjainkban, már csak az a feladat, hogy megtanuljunk használni, felhasználni a benne rejlő tudásanyagot.

Magyarnak lenni kinek-kinek a bőrén fáj

Emlékezés Tüzes Bálintra

Szeretem rajta tartani az ujjamat annak a dolognak az ütőerén, ami éppen foglalkoztat, mondta Tüzes Bálint tanár, újságíró, költő, akinek nagyapja református lelkész volt, ő pedig katolikus újságíróként publikált.

Halálának hatodik évfordulóján emlékezünk rá, egy 2006-ban vele készült interjúval.

– Tősgyökeres váradi vagy?
– Azzá lettem. Váradon születtem, de a tő és a gyökér különböző helyekről került össze.

– Éspedig?
– Édesapám Kolozsvárt született. Édesanyám pedig zágoni. Mikes Kelemen szülőfalujában volt református lelkész anyai nagyapám.

– Ők az idők során váradivá lettek?
– Váradivá lettek mind a ketten. Az egyetem elvégzése után először Bihardiószegre kerültek. Onnan Váradra. Mind a ketten itt haltak meg.

– Idézzük fel a gyermekkorodat. Milyen emlékek kötnek a városhoz?

– Csak kellemesek! Egyrészt az, hogy szabadon használhattam az anyanyelvemet. Mindenhol, mindenkivel magyarul tudtunk beszélni. Másodsorban ilyen közegben az emberre jobban ráragad a román szó is. Én román iskolába soha nem jártam, viszont irodalmi fordításaim is vannak románból. A másik, ami a régi Váradot felidézi: az, hogy mennyire tiszta volt. Ezt értem az utcákra és az emberek bensőjére. Valószínűleg akkor is voltak kétes elemek, lumpenek, zsebtolvajok. De ezeket nem érzékeltek.

– Milyen a jelenlegi Nagyvárad? Ha görbe tükröt állítunk a város elé, mit látunk benne?

– Nem kell ahhoz görbe tükrözni. Azt látjuk, amit nap mint nap megélünk. Zsúfoltság, káoszt, feltűrt utcákat. Szürke embereket. A díszletek megmaradtak a régi Váradból, csak sokkal kopottabbak, sokkal szürkébbek. Az ég sem annyira kék már... Viszont... elmondhatok egy verset?

– Valahányszor találkozunk, mindig mondasz egy új verset.

– *Itthoni tavasz // Világ tetején ülök. / Alattam talaj. / Fent felhő, s az ég. / Lent a folyó, s a város. / Áldott föld. / Maroknyi Várad, / Noha nagy. / Örök föld. / Hol ember előtti / Csöndből üzennek / Bimbózó mag-nóliák, / Illatuk lobogón hirdeti / Mindnek: reánk / Már hiába támad a tél.*

– Azt mondják a váradiakról, hogy nagy lokálpatrióták.

– Nem vagyunk mi lokálpatriótábbak egy élesdinél vagy egy margittainál vagy egy brassóinál. Magyarnak lenni, ez kinek-kinek a bőrén fáj. Erre nincs egy általános meghatározás. Tény, hogy nem használhatja az ember az anyanyelvét tizedannyira sem, mint amennyire mi használhattuk az ötvenes években, a mi gyermekkorunkban. Ez a város azonban toleráns és szélsőségektől mentes. Itt nem késelték még meg senkit. Remélem, nem is fognak. Akinek nem tetszik a magyarságunk, az annyival marad. A '90-es évek elején, amikor nagy Vatra-hisztéria volt, az egyik kolléganőm, aki a hegyeken túlról jött ide, azt mondta: ne félj semmit, Bálint! Ha a magyar Vatra jön, én bújok a nadrágod mögé, ha pedig a román Vatra, elbújtatlak a szoknyám alá.

– A Ki kicsoda?-ban tanárként és újságíróként vagy feltüntetve. Hol marad a sorból a költő?

– Ez magánügy, nem közügy. A szakmát ismerem, de a költő abból él, hogy költő. Ha egy félig tele vagy félig üres pohár vízről kell beszéljen, arról antik versformát vagy hexametert tud írni. Én nem. Én csak azt írom, amit a bőrömon érzek.

– Nagyon sokan fordítva járnak el. Első helyre teszik azt, hogy költők vagy írók, és minden egyéb csak utána következik.

– Nem érdekel, hogy más hogyan csinálja – mondta Ady Endre. A szakmát tudom. Mind a tanárit, mind az újságíróit, mind a poétait. De jogosítványt a pedagógus pályán szereztem. Immár 25 éve ezen teszem a dolgomat. Más, aki már két rímet összeüt, költőnek mondja magát, ám legyen. Én ilyen költő nem leszek.

– Magyar nyelvet és irodalmat tanítasz. Miben más, miben több anyanyelvet tanítani, mint például franciát?

– A magyar egy átadó szakma. Átad egy kultúrát, egy zsák kincset, de úgy, hogy egy zsák homok is oda van téve mellé. Mind a kettőt a gyerek kezébe nyomja. Ő pedig vagy összekeveri, vagy szétválasztja őket. A nyelv megtartó erő volt nekünk évezredekken át a Kárpát-medencében. Azt kell tudatosítani a gyermekben, hogy mi mindenre jó ez a nyelv. Ez a nehezebb és ez a szebb.

– Ebben a sajátos kisebbségi sorsban mennyire nehéz és mennyire kihívás ezt elérni?

– A régi ántivilágban, a Ceaușecurendszerben is tanítottam már. Akkor fo-

galmazódott meg bennem egy tanári krédó, hogy általános iskolában tanítsak, hogy ne nekem kelljen líceumi tanárként helyrehozni azt, amit más kolléga elrontott, hanem én vezessem be a gyereket a nyelv és az irodalom összefüggéseibe. Akkor alakult ki a krédóm, hogy négy év alatt a gyermeket meg kell tanítanom helyesen írni, soha ne aludjon úgy el este, hogy nincs egy nyitott könyv a kezében. És ne én szabjam meg, hogy mit olvasson, hanem ő. A harmadik, hogy járjon színházba és templomba. Mert hol hallhattunk szép szót a '80-as évekig? A templomban és a színházban. Számonkértem a gyermektől, hogy a házi olvasmányos füzetében legyen meg a látott darab cselekménye és ami ennél is fontosabb: a véleménye.

– A tanítás mellett újságírással is foglalkozol, és még mi mindennel?

– Gyors számvetés: naponta van átlagban négy-öt óram. Azokra készülni kell. Az ott megírt dolgozatokat ki kell javítanom. Ezenkívül újságot is írok. Nem szobaújságíró vagyok, csak azt írom meg, ahol én is ott voltam. És el is telt a nap. Valamikor újságíró szerettem volna lenni...

– Tanárként, újságíróként és költőként melyek voltak a legnagyobb sikerélményeid?

– Az, hogy ma is szeretem csinálni, amit csinálok. A kimagasló eredmények még váratnak magukra. Valószínűleg majd egyszer lesznek.

– Egész életedben izgó-mozgó ember voltál. Ezt vállalod?

– Amennyire tőlem telik, izgek és mozgok. Ahogy Babits mondta a *Jónás imájában*: amíg rossz géégémből telik. Szeretek ott lenni, szeretem rajta tartani az ujjamat annak a dolognak az ütőerén, ami éppen foglalkoztat.

– Sokszor emlegetik Váradal kapcsolatban Adyt. Van azonban holnapja is Nagyváradnak?

– Hogy mennyire van Váradnak holnapja, azt csak a Mindenható tudja. De hogy tegnapja van, az biztos. Ám nem szabad ebből a tegnaptól élni. Nem szabad alámerülni, csak ezzel foglalkozni, mert akkor nem vesszük tudomásul, hogy ez a város elindult valamerre.

– Mit tervezel az év második felére, illetve a következő esztendőkre?

– Hosszú távon szeretném a legizgalmasabb interjúimat, beszélgetéseimet egy kötetbe összegyűjteni. Az idei év második felére pedig azt, hogy túléljem.

Meghívó az egyházkerületi nőszövetség XX. konferenciájára

„Menjete be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét! Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!” Zsolt 100,4-5

Szeretettel meghívjuk a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Nőszövetségét, valamint a Testvér-nőszövetségeket, és minden érdeklődőt Egyházkerületünk Nőszövetségének XX. Konferenciájára, amelyet 2019. július 20-án a Nagybányai Egyházmegyéhez tartozó Avasújvárosi Református Egyházközség templomában tartunk.

A konferencia témája: 1) *hálaadás a nőszövetség elvégzett szolgálataért*; 2) *egyházkerületi nőszövetségi tisztújítás*

10.30 Zászlós bevonulás

Igehirdetés: Csúry István, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke,

11.00 Köszöntések: Bogya-Kis Mária lkp., a Királyhágómelléki Református Egyházkerület nőszövetségének elnöke; Vinczéné Pálfi Judit lkp., a Királyhágómelléki Református

Egyházkerület missziói előadótanácsosa; Tamás Éva, a Nagybányai Református Egyházmegye Nőszövetségének elnöke

Gyülekezetbemutató: Gellén Sándor Károly, a Nagybányai Református Egyházmegye esperese – házigazda lelkipásztor

11.30 Előadás: *Krisztus jó illatja vagyunk* – P. Tóthné Szakács Zita, a Magyarországi Országos Nőszövetség elnöke, Mór

12.00 Előadás: *Lásd meg...* – Zán-Fábián Sándor, a Kárpátaljai Református Egyházkerület püspöke

12.30 Hálaadás a szolgálatért, beszámoló – Bogya-Kis Mária lkp.

13.00 Ebédszünet

14.00 Választói Közgyűlés – egyházkerületi nőszövetségi tisztújítás

14.30 Nőszövetségi elnökök és vendégek köszöntője a Kárpát-medencéből

15.00 Versősszeállítás Ady E. műveiből

A nap folyamán fellépnek: az Immánuel ének-zenekar, valamint a Hetényi Asszonykórus tagjai Felvidékről, Écsi Gyöngyi lkp. vezetésével.

15.30 Záró istentisztelet, ígét hirdet: Bak Enikő lkp., Nagybánya-Óváros, agenda: Fazakas Judit lkp., Hosszúmező; az úrvacsoraszertáshoz felkérjük a Nagybányai, Szatmári és Nagykárolyi Egyházmegye lelkipásztornóit
17.00 Hazautazás

Szeretettel kérjük Asszonytestvéreinket, hogy aki teheti, jöjjön zászlóval és képviselővel. Részvételi díj: 5 (öt) lej. Uzsonnát, utatérítést hozzon magukkal. Kérjük a lelkipásztorokat és feleségüket, valamint a megyei nőszövetségi elnököket, hogy szervezzék meg gyülekezetenként az utazást. A konferenciára július 10-ig várjuk a jelentkezéseket.

Köszönjük a beküldött írásokat, beszámolókat.

Isten áldja meg találkozásunkat!

Szeretettel,

Gellén Sándor esperes, házigazda lkp.

Bogya-Kis Mária lkp., KRE Nőszöv. elnök

Vinczéné Pálfi Judit lkp., KREK missziói előadótanácsos

A test és lélek épsége

A Temesvári Református Egyházmegye Nőszövetségének áldásos találkozásán vehetünk részt Újszentesen 2019. május 4-én.

Több mint százan voltak az egybegyűltek. Jelen voltak nőszövetségi tagok, lelkipásztorok és néhány presbiter. A helyiek mellett eljötték a végvári, lugosi, rescabányai, újkissodai, igazfalvi, újmósnicai, újzredévi és temesvár-belvárosi gyülekezetek nőszövetségei. A gyülekezetet köszöntötte az elnökség mellett Bódis Ferenc esperes, valamint Ispán Ibolya, a házigazda gyülekezet nőszövetségének elnöke.

A kezdő áhítatot a Bihar Egyházmegyéből érkező Simon Angéla köröskisjenői lelkipásztor tartotta, a kananeus asszony története alapján (Mt 15,21-28). Hangsúlyozta, hogy amikor nincs más lehetőség a gyógyulásra, csak az Isten marad, ám Ő az egyetlen igazi lehetőségünk. Test és lélek gyógyulása az igazi gyógyulás.

A találkozó dr. Kiss Ferenc orvos előadásával folytatódott, *A test és lélek épsége* címmel. A Nagyváradon élő négygyermekes fiatal keresztyén előadó háziorvosként dolgozik a magyarországi Biharugrán. Elmondta, hogy ő beszélgetni is szokott a pácienseivel, sőt aki kéri, azzal együtt is imádkozik. Előadásában érintette azokat a napjainkban divatos alternatív gyógymódokat, melyekkel sokszor testi és minden esetben lelki károsodást szenvedhet az, aki ezek mellett dönt. Szó volt többek között a homeopátiáról,

akupunktúráról, akupresszúráról, bioenergetikáról, biorezonanciáról, lúgosításról, méregtelenítésről, fitoterápiáról, természetgyógyászatról, fehérmágiáról és az oltásellenességről is. Mindannyiunkat megragadott az a természetesség, mellyel hitéről tett bizonyosságot. Elmondta, hogy a Sátán mindig el akarja szigetelni az embert, és félelemben, depresszióban akarja tartani. Jézus Krisztus az, akire alapozni lehet, az ő vére által van bocsánat, szabadság, Isten mindig reményt ad, mindig van esélyünk lelkileg is gyógyulni, ez a keresztes legnagyobb üzenete.

Az újszentesi presbiterek által főzött ízletes bográcsos és finom sütemények elköltése után a helyi lelkipásztor, Szűcs András Ottó ismertette a résztvevőkkel a templom történetét. Az 1903-ban felszentelt, neogótikus

stílusban épült templomot 2003-ban, a századik évfordulóra újították fel belülről, a helyi nőszövetség pedig 2002-es megalakulása óta aktívan részt vesz az egyházi és a magyar közösség életében.

Ezek után az igazfalvi nőszövetség zászlóavatási ünnepségén történelmi pillanatoknak lehettünk tanúi. Szabó Erzsébet elnök ismertette az 1998-ban alakult nőszövetség tevékenységeit, majd Bódis Dóra megyei alelnök feltűzte az első szalagot a Zsoltárok könyve 30-ik részéből vett igeverssel, ezt követően Bódis Ferenc esperes megáldotta a zászlót.

A szabályzatnak megfelelően, megválasztották a nőszövetség elnökségét is, küldötteket jelöltek a kerületi választásra, majd megválasztották a küldötteket.

A Temesvári Református Egyházmegye Nőszövetségének új elnöksége: Bódis Dóra elnök, Gáll Erika alelnök, Gazdáné Mátyus Melinda titkár, Bálint Gyöngyi jegyző és Oláh Gyöngyi pénztáros.

A napot Gazdáné Mátyus Melinda áhítata zárta, Mária és Márta története alapján (Lk 10,38-42). Mindannyian magunkra ismertünk a sürgő-forgó, szüntelenül tevékeny Mártában, és felismertük, hogy a Jézus lábainál ülő, az Ő szavát hallgató Mária a jobbik részt választotta. Az együttlételet közös úrvacsorázásunk zárta.

A következő konferencia Igazfalván lesz, 2020. május 9-én, addig is Isten velünk!

A legtöbb vegyes házasság

Minden önazonosságához igazán ragaszkodó magyar ragaszkodik ahhoz is, hogy élettevékenysége minél nagyobb arányban anyanyelvi környezetben zajljék le.

Az anyanyelvi értékeihez hűen ragaszkodó szívében, a mélyen vagy a felszínen, ott él az a vágy is, hogy hozzá hasonlóval kösse össze az életét. Él a vágy, csak nem mindig engedelmeskedik neki, és nem hallgat a belső szóra. Minél kevesebben vagyunk, annál nagyobb a veszélye annak, hogy vegyes házasságot kötünk.

FIGYELMEZTETŐ TÉNYEK

Hogy milyen nagy veszélyről van szó, azt a statisztikai adatok jól mutatják. Erdélyben minden negyedik házasság nyelvtanilag is vegyes. Nézzünk néhány bihari, partiumi adatot a vegyes házasságról. Érdemes elgondolkozni rajta. 1992–2002 között Bihar megyében a megkötött házasságok 14,5%-a volt vegyes, Szatmárban 18,3, a Szilágyságban 11,3, Arad megyében 41,1 (!), Temes megyében 63,6, Krassó-Szörényben 76,8, Máramarosban 40,3.

Tehát az erdélyi magyaroknak összesen 17,7%-a kötött vegyes házasságot ebben az időszakban. Figyelmeztető adat, hogy 2002-ben az erdélyi magyarságnak összesen 30%-a élt nyelvtanilag vegyes házasságban. Közben persze eltelt tíz esztendő, a helyzet minden bizonnyal jelentősen romlott. Minden négy vegyes házasságból csak egyben marad magyar a gyermek. Országosan. Ebben pedig benne van a Székelyföld, a Partium, a Szilágyság, Kalotaszeg, erdélyi szigetfalvak sokasága is, ahol ez gyakrabban fordul elő.

NEHÉZ ÖSSZECSISZOLÓDNI

Az utóbbi évtizedekben Erdély tömbjeinek széle is jelentős demográfiai-lelki átalakulá-

son ment keresztül; az itt élő magyarság is a román nyelvi-kulturális fölény megjelenésének pszichózisán esik át, és erre a vegyes területeken élő fiatalság nem tudott védekezni felkészülni. Ezekben a közösségekben még nem alakultak ki az együttélésre való védekezés, az immunizációs kultúra reflexei.

A vegyes házasságra lépőknek egy teljesen más életvitelre, értékrendre, hatalmas többletterhelésekre kell felkészülniük. Olyanokra, amelyeket nem is sejtene a kapcsolat indulásakor. Később pedig olykor hatalmas nyelvi, kulturális, életmódbeli, szokásbeli különbségeknek kell összehangolódniuk.

ELSODRÓ ÉRZELMEK

A világ kitágult a párkapcsolatok számára is. A magyar lány is gyorsan beleugrik a vegyes kapcsolatba, mert megtisztelve érzi magát azzal, hogy egy többségi fiú méltatja őt a közeledésre. Az idegenből érkező vagy az ott „felszedett” vonzó „másik” sokszor státusa, állása, az anyagi, erkölcsi biztonság látszata, sőt, teljes mássága miatt lesz közkedvelt.

A vegyes párkapcsolatokban sokszor megjelenik a rosszul értelmezett romantika

is, a teljes másság, különlegesség, egyfajta rendkívüliség, sőt egzotikum.

Fiataljaink, nem is ritkán, az olyan romantikus idegent keresik, aki teljesen más legyen, gyakran vonzóbb, keresettebb, mint a mi fiataljaink. „Elegem volt ezekből az idevaló mamlasz fiúkból.” „Társam ne legyen olyan, mint a mi papáláptye mamlasz fiataljaink itthon.” Lányaink, fiaink sokszor a fehér lovon érkező lovagot, hercegnőt várják, de már nem az Árgyilus királyfit, Tündér Ilonát, de dél-amerikai szappanoperák szereplőit, José Armandót, egy modern, mai telenovellás Esmeraldát.

Szinte természetes tehát, hogy a „tesszik nekem” érzelmi pillanat kialakulásakor senkinek nem jut eszébe, vagy csak nagyon keveseknek, hogy mi lesz az anyanyelvvél, a hittel, a vallással, a megmaradással. Mi lesz Erdélyben a „magyar jövővel”?

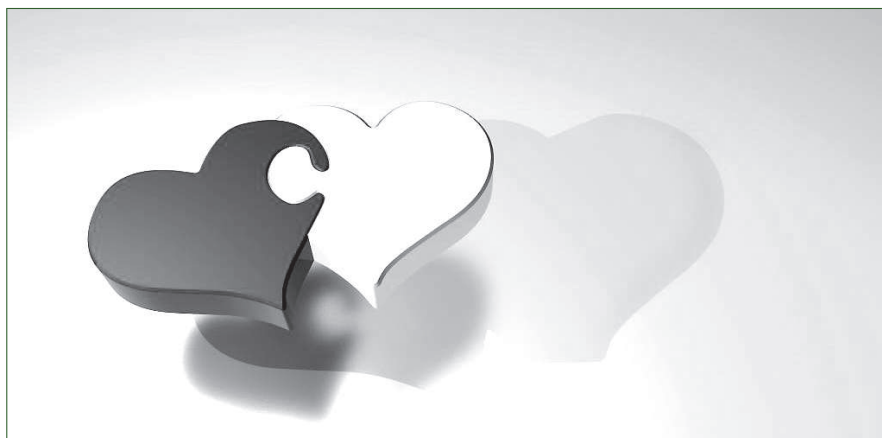
Ma már bárhol lehet ismerkedni, könynyedén, ország- és nyelvi határok felett. Sőt, a fiatalok lenézik a megszokott, otthoni helyeken való ismerkedést, az otthoni fiatal.

Illik, sőt, szinte kötelező ismerkedni, diszkóban, utcán, vízparton, strandon, távoli tájakon kirándulva, utcán leszólítva. Bőven kerül erre alkalom az idegenben dolgozók számára Skóciától Spanyolországig is.

BÁNTUNK ÉS BÁNTANAK

A vegyes kapcsolat folyamatos kísérője az érzékeny pontok körüli forgás, az azoktól való félelem, annak elkerülési kísérlete is. Ha nagy nyelvi, kulturális, vallási különbségekkel, távolságokkal élünk együtt, akaratlanul is bántunk és bántanak. A mindennapi együttélésben olyan érzékeny pontokat, helyeket érinthetünk, ahol bizony jelentkezik a sértés, a fájdalom, a megsebzés.

Elszóljuk magunkat, folyamatos ellenőrzés alatt kell tartanunk a szánkat, lassan a

Önpusztító feloldódássá válhat

szívünket és gondolatainkat is. És nem csak mi, de körülöttünk az egész kisebbségi család átalakítja teljes napi beszédkészletét, témaanyagát is „ómiatta”. Gondoljunk csak valási, nyelvi különbségekre, nyelvre, „azok” olyanok, „mi” ilyenek vagyunk.

AMIRŐL EZUTÁN MÁR NEM LEHET BESZÉLNI

Mennyi kényes kérdés, beszédtema gyűlik össze a mindennapokban, amikről a családban ezután (!) már nem lehet beszélni! Román–magyar viszony minden része és árnyalata; politikai nézetek; Erdély, Trianon, Nagy-Románia; piros-fehér-zöld és piros-sárga-kék színek; magyar nyelv használata; történelem, a román–magyar múlt. Ki volt itt először? Magyar vallások többséget sértő részletei, képek, szobrok, ikonok, gyertya, zsolozsma, a véget nem érő szentek ünnepe; román–magyar meccsek; Magyarország és Románia mindenestül, összehasonlítva különösen.

Bármilyen etnikai témák lezárulnak, „lejelölődnek”; etnikumok magasabb- vagy alacsonyabbrendűsége; „Olyanok a románok, ilyenek a magyarok”, „ezek a...”, „azok a...” – és még ki tudja, mi minden!

ÍGY KÖNYVEBB LEHET

Hadd adjak néhány fontos tanácsot, fiatalnak, szülőknél és a családi környezetnek is. Kedves fiatal testvérem, tanul meg, hogy ezek után neked értékeidből semmit sem adnak ingyen, csak nagy áldozatok vállalásával.

Olyan családi életed lesz, amilyent magatoknak kialakítasz, magadnak megharcolsz és imádságban kapsz Istentől. A „másik” társat már az együtt járás idején is nevelni kell, átnevelni, szeretettel megszoktatni arra, hogy te más vagy.

Tudnod kell idejében, hogy etnikai-hitbéli kérdésekben is mire számíthatsz. Ha ezt a minimumot nem érti meg társad, számolj vele, hogy nagy baj lesz később. Ne engedd, hogy a másik család levállasszon, elidegenítsen, eltiltsa saját rokonságodtól, nyelvedtől, közösségedtől, barátaitól.

SEMMIKÉPPEN EL NE HAGYD!

Vigyázz, hogy mit íratnak alá veled! Mert amit aláírsz, az áttérést jelent, ez a templomi esketéseket feltétele. Következései később helyrehozhatatlanok, társadra, rád és gyermekeidre nézve is. Határozottan figyelned kell arra, hogy a családotban a két nyelv kiegyensúlyozottan legyen használatban.

A másik fél is meg kell értsen, hogy nem várhatja el a mindig, minden körülmények

között teljesen érthető nyelvi teret maga körül a családban. Azt meg végképp ne fogadd el, hogy szüleiddel, legközelebbi rokonaiddal az ő nyelven kelljen beszélned, hogy őt meg ne sértsd.

A magyar nyelved helyét, súlyát és értékét ki kell küzdened, meg kell védened. Társaddal, gyermekeiddel és családtagjaiddal egyaránt. Értse meg ő is, hogy a magyarok magyarokkal magyarul beszélnek. Egy alapvető türelmi szökincset neki is meg kell tanulnia. Társadat tiszteletre, türelemre, alázat-ra, megértésre kell nevelned. Innen derül ki, hogy igazán szeret-e.

ÖNFELADÁS NÉLKÜL

A magunkéval való fölényeskedés, a másikkéval való lekicsinylés véletlenül is elhagyja az ember száját, elszólásainkat nagyon nehéz folyamatosan felügyelet alatt tartani. Amikor már elsorvadnak ezek az elszólási reflexek, akkor elveszítettük a „magunk” érvényesítését, értékesítését, sőt használatát is.

Nagy lemondások következnek tehát, anyanyelvről, hitről, beszélt nyelvről, s szinte mindig mi veszítünk. Aztán bekövetkezik a részleges, majd teljes önfeladás. Ismerjük ezeket a kifejezéseket: „nem kell magyarkodni”, „minek megtanítani a nyelvet”, „na, és akkor mi van”?

A vegyes házasságokban a legszomorúbb a teljes önfeladás, az önként vállalt lemondás, bezárkózás, „száműzetés”. Pedig az idegen félben a legtöbb esetben van, volna fogékonyság minket megismerni, megszeretni, el-
tűrni. A másik társat szeretettel, türelemmel, hihetetlen, már-már emberfeletti bölcsességgel kellene, lehetne nevelni, szeretni arra,

hogy elfogadjon, megértse, de legalább el-
tűrje a másságot. Meg is kell győzni, nevelni kell arra is, hogy bízzunk egymásban. Sajnos a legtöbb esetben a magyar fél „bűnösebb és hibásabb”, mint a másik.

A KEGYELMES ISTEN TANÁCSA

Sokszor halljuk vegyes házasságban, ahol a magyar anya nem tanítja meg magyarul gyermekét, hogy a román apa panaszkodik: „Pedig én mondtam, annyit kértem, hát én nem taníthatom meg neki a magyart. Ahány nyelvet tud, annyi ember lenne.” De mindhiába. „Mondtam neki eleget, hogy beszéljen a gyermekekkel magyarul. Még én is megtanultam volna valamennyire” – vallotta egy másik román apa magyar feleségéről.

Sok-sok értéke, áldása és különlegesége ellenére mégis azt kell mondanom, hogy a vegyes kapcsolatot jobb megelőzni, elkerülni, mint utána megoldásokat keresni az ebből eredő gondnok orvoslására. A vegyes kapcsolatot, a szerelmet könnyebb elkerülni, mint később a vegyes házasságot megakadályozni, problémáit megoldani.

És ami mindennél fontosabb: a hívó keresztény fiatalnak házasságkötésekor és élete minden döntéshozó pillanatában meg kell szólítania a kegyelem Istenét: Uram, te mit szólsz az én szerelmemhez? Vajon rajta van-e a te áldásod ezen a szerelmen, családalapításon, családom életén?

Uram, kérlek legyen a te áldásod családi életemen!

Gyógyító találkozások

„Gyűljetek össze, jöjjetek elő, közeledjete mind, akik megszabadultatok a népek közül! Semmit sem tudnak azok, akik fából készült bálványukat hordják, és olyan istenhez könyörögnek, aki nem képes megmenteni!”
Ézs 45,20

A közelmúltban Nagyváradon szerveztük meg a Bonus Pastor Alapítvány helyi Támogató Csoportjával a regionális találkozót, több mint ötven résztvevővel. A házigazda a Bonus Pastornak a nagyváradi CE Szövetségben működő csoportja volt. Kocsis Tünde addiktológus, pszichológus és Visky István lelkipásztor vezetésével készültek a sorstársakkal való találkozásra. A nagybányai támogató csoportot Bak Enikő református lelkipásztor vezette, a szatmárnémeti csoport pedig dr. Puskás Csaba egyházmegyei főgondnok vezetésével érkezett.

Az élménybeszámoló elején engedje meg a kedves olvasó, hogy néhány szóban bemutassam a nagyváradi csoportunkat. E sorok írója a csoport szakmai vezetője, Visky István lelkipásztor pedig a keresztény életvezetésre tanítja a már gyógyult vagy még küszködő szenvedélybetegeket. Férjemmel, Kocsis Sándorral együtt veszünk részt az önkéntes munkában.

A csoportunk két és fél éve működik Váradon, azelőtt Margittán volt a székhelyünk. Vannak közöttünk szabadult alkoholisták, játék- és munkafüggők, függők hozzátartozói, társfüggők, szorongók – ahány ember, annyi történet. Havi két alkalommal, péntekenként este 6 órától gyűlünk össze Nagyváradon, a Štefan cel Mare sugárút 28. szám alatt.

ISMERETLEN ISMERŐSÖK

Az ünnepi alkalom célja az volt, hogy ismerkedjünk egymással, tudjunk egymásról, építsük a baráti kapcsolatokat egyéni és csoport

szinten is. Az első pillanattól jó volt a hangulat, örültünk a találkozásnak az ismerősökkel és az ismeretlen „ismerősökkel”. Miért mondom ezt? A szenvedélybeteg-történetekben sok a közös vonás. Ismerjük a szenvedést, amelyet a függőség okoz a függőnek és a családtagjainak. Gyakori élmény az ilyen jellegű csoportokban, hogy valaki magáról beszél, és a hallgatóság tagjai magukra ismernek. Sok az „aha” élmény, a „pont mintha én meséltem volna”.

Persze a részletek, a szereplők, a színhely változik, de a megélések, az érzelmek, a reakciók nagyon is tipikusak. Ettől van az az érzése az újonnan érkezőnek, hogy itt értik, amit mond, és fontos, amit mond. Meghallgatva lenni és értve lenni – két alapvető lelki szükséglet. Aki egyszer már megtapasztalta ezt az élményt, az vágyik újból és újból József Attilával szólva „megfűrödni mások arcában”.

HÁRMAS ÜZENET

Ezen a találkozón is többen meséltek arról, milyen megtartó ereje van a közösségnek, az őszinte és egyenes beszédnek, az elfogadásnak, a bátorításnak – amivel lehet, hogy addigi életük során nem is találkoztak. Mindegy, hogy hol tart az ember, épp az éle-

téért küzd, vagy a szabadulásáért egy szenvedélyből, vagy a stabilitásáért, vagy már évek óta szabad, vagy épp nagyon jól érzi magát a bőrében – tud adni valamit a másoknak: a figyelmét, a tapasztalatát, a törődését, a mosolyát, egy mondatot, ami segít. Csendes istentiszteletek ezek.

S a nagy drámák között, mellett elfér a nevetés, a jókedv és a hála is. Ezen a közös nagycsoporton a bemutatkozások, történetek meghallgatása, tapasztalatok megosztása után játszottunk kicsit. Így tudtam átadni a hármas üzenetet: minden értelmetlennek látszó helyzetből ki lehet hozni valami értelmet; sokat tehetünk hozzá egymás életéhez és jó nekünk közösségekben lenni; végül, de nem utolsósorban, vannak olyan problémák, amelyek nem oldhatók meg, de attól még lehet örülni az életnek, egymásnak, hálát adni azért, amink, akink van.

Reményeink szerint a hárommegyes találkozónak lesz folytatása.

Azt is fontosnak tartom elmondani, hogy csoportjaink befogadó közösségek, és működésünk titoktartáson alapul, ezáltal tudjuk megteremteni a bizalom légkörét. A Bihar megyeiek további információkat a 0747/064-624 telefonszámon kaphatnak.

Szeretettel várjuk az érdeklődőket!

KOC SIS TÜNDE KLINIKAI PSZICHOLÓGUS

Egy tavaszi imahét áldásai Mezőteremen

Imahetet tartottak május végén Mezőteremen. Egyelőre csak néhány napra hívtak vendég igehirdetőket, mivel nem tudták, mennyire lesznek népszerűek ezek az alkalmak.

A teremi református közösség a kilencvenes évek második felében kezdett újjászerveződni, és egyelőre saját ingatlanjai sincsenek – tudtuk meg Geréb Miklós lelkipásztortól.

KÜLÖNLEGES MEGHÍVOTTAK

A tapasztalat azt mutatta, hogy igencsak sokan részt vettek az imaheti istentiszteleteken.

Igaz, különleges meghívottak is voltak. Csütörtökön Oroszy Erzsébet lelkész nő hirdette Isten igéjét, ő a község testvértelepüléséről, Pusztafaluból (Zemplén megye, Magyarország) érkezett. Pénteken Kovács Sándor egri lelkipásztor (Szatmári Egyházmegye), szombaton Csúry István nagyváradi lelkész, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke örvendeztette meg lélekhez szóló prédikációval a híveket.

Vasárnap egy újabb magyarországi igehirdető, Szabó Árpád Csaba biharugrai lelkipásztor (Békés megye) tolmácsolta Isten igéjét a mezőteremi reformátusok imahetén.

Az istentiszteleteket a pusztafalui vendégek énekei, az irinyi és érendrédi közös ifjúsági csapat műsora és a mezőteremi római katolikus ifjúsági kórus énekei színesítették. Egyik este pedig orgonán játszott Nagy Norbert debreceni teológus.

Amint azt Geréb Miklós lelkipásztor elmondta, folyamatosan dolgoznak a gyülekezeti élet megszervezésén. Sokat számít a gyülekezeti tagok aktív, segítőkész hozzáállása. Az igehirdetések mellett a lelkész családokat látogat, és a jövőben, támogatásból, egy saját ingatlant szeretnének építeni. *(karolyirefegy-hazmegye.ro)*

Szeretethíd akció az óvodásokkal

„Minden dolgokat szeretetben menjen végbe...” 1Kor 16,14

A nagykaroly-kertvárosi református gyülekezet immár ötödik alkalommal kapcsolódik be a Szeretethíd akcióba. Az idén a kertvárosi református gyülekezet által támogatott 1. Számú Napközi Otthon „Noé bárkája” és a „Bogyó és Babóca” csoport óvodásai vettek részt a Szeretethídon, Tolnay Adrien vallás-tanár és Tolnay István esperes irányításával, Baumgátner Ildikó, Holló Éva, Sógor Melinda és Suhó Andrea óvónők, Farte Tünde és Krausz Emma dadák segítségével. Minden gyermek lapáttal, vödörrel és locsolóval a kezében érkezett meg, hogy az egy éve

a magyar kormány támogatásával felépült óvoda udvarát megszépítsék: virágokat ültettek, amelyeket a városi önkormányzat adományozott az óvodának.

Tolnay Adrien vallás-tanár először a szeretetről és a segítségnyújtásról beszélgetett a gyerekekkel. Beszélünk arról, hogy Jézus is szerette a körülötte lévőket és segített a bajba jutott embereken. A gyerekek elmondták, hogy ők hogyan szoktak segíteni a felnőtteknek, és látszott rajtuk, hogy alig várják, hogy kertészkedéssel, virágültetéssel segítsenek az óvoda kertjének a szépítésén. Munka közben örömmel állapították meg a gyermekek, hogy szeretni és segíteni jó dolog!

Isten áldja meg a segítők és az apró kezek munkáját! Reménység szerint példát mutatunk környezetünk számára.

TOLNAY ADRIEN vallás-tanár

Hevat volt!

Van egy kicsi település, amely kicsit félreesik a főúttól. Margittától alig pár kilométerre található Magyarkec. Egy alig 1200 fős kicsi község. Nem szerepel semmilyen nagy térképen, nem kapcsolódik hozzá nagy történelmi múlt. Van itt egy 1860 körül épült református, illetve katolikus templom.

Egy szót tudok mondani, ami ide hoz 350 fiatalt: Hevat. A Húsvéti Evangelizációs Tábor az, ami ide tud hozni annyi embert. Miért? Mert a Hevat jó, keresztyén, dicsőítő, hitben megerősítő. A Hevat alkalmával sok különböző helyről érkező fiatal találkozik, megismerkednek, barátságokat alakítanak ki, megerősítik egymást a hitben.

Tavaly is volt Hevat, azelőtt is, és tíz éve is volt. Ebben az évben a 11. alkalommal szervezték meg, április 24–28. között. Minden évben egy témát járunk körül. Beszélgettünk már arról, hogy Istennek terve van veled, Isten a kulcs a te életedben, és idén „Isten hiánya a te életedben” volt a téma. Ebben az évben a kulcsszó az volt, hogy „hiján”.

EGY NYELVET BESZÉLTÜNK

A Magyarkeci Református Egyházközség lelképásztora Mike Pál. Közel húsz éve lelkésze ennek a községnek. Az ő lemondásokkal járó, nehéz és olykor önfeláldozó munkájának köszönhető az, hogy minden évben közelről és távolról, országon belülről és országon kívülről érkező fiatalokat tud meg-

mozdítani, hogy az Istent dicsérik. Idén még lengyelek is jöttek. Magyarul semmit nem értettek. Milyen csodás az, hogy az Isten munkája ilyen messzire el tud jutni. Nem értik a nyelvünket, mégis eljönnek, hogy érezzék Isten munkáját.

AMI IGAZÁN HIÁNYZIK

Sok igét olvastunk és hallottunk a táborban, s mind arról szölt, hogy az embernek mindig hiányzik valami. Megpróbálok kiemelni a fő gondolatot, bár ez nem könnyű. A Mt 19,21-et említeném. Jézus így válaszolt: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonedat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.”

Sokan ismerjük azt a történetet, hogy egy törvényt megtartó odamegy Jézushoz és megkérdezi, mi hiányzik ahhoz, hogy teljes élet legyen. Jézus azt mondja, hogy mindenét adja fel és kövesse őt, csakis ez hiányzik az életéből. Kicsit belegendolunk ennek az ígének az üzenetébe és rájövünk, hogy mi sem vagyunk sokkal jobbak, mint ő. Hajtjuk magunkat, mint a malom kerekét, hogy mindent meg tudjunk venni, mindenhova el tudjunk menni. Mikor azt mondja Isten, hogy ez nem jó, én nem vagyok veled, nem követsz engem, így nem lesz örök élet, már egyből elszomrodunk és nem akarjuk őt.

BESZÉLGESS ISTENNEL!

Ebben az évben Berke Eszter miskolci iskolaelkész volt az előadó. Minden alkalommal elgondolkodtató kérdéseket tett fel. Ilyenek voltak például: Milyen a te kapcsolatod Istennel, barátoddal, szüleiddel, pároddal? Miért nem válaszol nekünk Isten? Istennek van hiányossága? A kérdéseket nem hagyta nyitottan, mindig kaptunk rájuk válaszokat. Minden előadásában volt egy mini-interjú valakivel, és minden alkalommal hozott egy tárgyat: asztalt, széket, szőnyeget, csészét

és egy könyvet. Ezeket azért tette, hogy mi hallgatóság még jobban megértsük azt, amit mondani akar. A tárgyakkal végül egy szép szobát rendezett be, ahol én és Isten helyet foglalhatunk és beszélgethetünk.

SZÍNES PROGRAMOK

A tábor programjai között volt zene, játék, mély beszélgetések, társasjáték, kirándulás. Elismerés a szervezőknek, akik ilyen szépen összehangolták a munkát, s ennek eredményeképpen minden fiatal kapott valamit. Soha nem telt üresen az idő. A sok önkéntes munkája is dicséretre méltó. Sokszor a jó háttér munkások összehangolt tevékenysége nyomán folyik akadálymentesen a tábori élet.

A zenei alaphangot az Élő kövek adta meg. Minden egyes nap. Kiemelkedő tehetségük ismét megmutatkozott.

MINDENHOVA HEVATOT!

Azért, mert itt barátokra találok. Olyan barátokra, akik engem hitben, isteni szeretetben meg tudnak erősíteni. Ez az a hely, ahol pár napra el tudom felejtetni a lelki és mindennapi gondjaimat. Itt nem kell azon gondolkodnom, mi lesz a református egyházzal. Itt érezhetem az Isten szeretetét. Hevat kell legyen bennünk minden nap. Azt kérem az Istentől, hogy ne csak Magyarkecen legyen Hevat, hanem sok más helyen is. A mai fiatalnak kell a Hevat, kell az Isten szeretete és törődése. Hevat az, ami a templomainkat megmenti a kiürüléstől.

Mike Pál lelképásztor gondolatával szeretném zární beszámolómat: „Bármennyire is összerakod az életed, valami akkor is hiányozni fog. A nincsen a kincsed, az Isten hiánya teszi teljessé az életed képét. Mindig valamit akarunk, és azt hiányoljuk. Legyen az Isten ez a hiánya a mi életünkben!”

ORBÁN ALEX teológiai hallgató

90 éves a temesvár-újkiassodai református gyülekezet

Az ünnepi istentiszteletre érkezőket könyv-ajándékos és képeslap várta, rajta az alkalomra választott igever: „És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!” Zsolt 90,17

Jó az, amikor van mit ünnepelni, van mire emlékezni, amikor tudunk egymásnak örülni. Isten kegyelméből immár 90 éve annak, hogy megalakult a temesvár-újkiassodai gyülekezet. Régóta készülünk erre az alkalomra, sok munka előzte meg, és szeretnénk, hogy emlékezetes maradjon.

Ez alkalommal Bódis Ferenc esperes volt az, aki Isten ígését elhozta nekünk, a Zsoltárok könyve 90. fejezetéből. Az igehirdetés olyan kérdésekre kereste a választ, hogy vajon van-e a gyülekezetnek jövője. Mit kell tenni, hogy itt 90 vagy akár 100 év múlva is élő gyülekezet legyen? Isten az, aki tudja ezekre a kérdésekre a választ, de mi a magunk helyén meg kell tegyünk minden tőlünk telhetőt.

Igehirdetés után előljáróinkra emlékezve Bodó Barna beszélt néhai Toró Tibor atomfizikus, akadémikus egyetemi tanárról, aki kiemelkedő tudományos munkássága révén példaképévé vált sokaknak.

Ezt követte testvérgyülekezetünkben, a nederlausitzi egyházmegyéből (Németország) érkezett fúvószenekar szolgálata. Ők már sok éve ápolják a kapcsolatot velünk, és mindig itt vannak, amikor ünnepelni kell, de akkor is, amikor segítségre van szükségünk.

Bálint Sándor, gyülekezetünk lelkipásztora röviden ismertette a gyülekezet történetét, különösen azt a nehéz időszakot, amikor előljáróink igényelték azt, hogy a városnak

ezen a részén is legyen igehirdetés, és sokat munkálkodtak, pénzt gyűjtöttek, hogy legalább imaház legyen, majd később saját lelkipásztor.

MEGELEVENEDŐ EMLÉKEK

Templomról csak álmodtak akkor, nekünk adatott meg, hogy álmukat valóra váltsuk. Ennek eredményeként Temesvár első tornyos református templomára lehetünk büszkéek. Ezért külön köszönet jár Bálint Sándor tiszteletes úrnak, aki felvállalta a nehéz munkát, és a gyülekezet tagjainak, akik kitartóan adakoztak, de Istené a dicsőség és a hála, aki ezt nekünk megengedte, és aki megáldotta igyekezetünket.

Az ismertető alatt, az esperes munkájának köszönhetően, sok régi fényképet láthatunk a falra vetítve, régi jegyzőkönyvekkel és gyülekezetünk akkori munkáját igazoló iratokkal együtt. Szinte mindenki talált olyan képet, amelyiken szerepel, vagy amelyiken ismerős arcokat lát. Sok régi emlék elevenedett meg előttünk.

Ezután szavaltatok következtek. Gyüleke-

zetünk első lelkipásztora, Nits István Jakab költő is volt, ezért ez alkalommal az ő versei hangzottak el. Majd Mácz Bettina, „gyülekezetünk házi zenésze” citeramuzsikájával bővült el minket és vendégeinket, ahogyan azt minden ünnep alkalmával már eddig is számtalanszor megtette.

A templomból az udvarra mentünk, s lepleztük Toró Tibor atomfizikus emléktábláját, melyet a székely gyalogkapun helyeztünk el, majd a Nits István Jakab lelkipásztor emlékére felállított kopjafa avatásával folytattuk, végül megkoszorúztuk az imaház falán levő emléktáblát.

A felemelő, lelkesítő események után szeretetvendégség várt mindenkire.

Megelégedetten nézünk vissza az eseményekre, úgy gondoljuk, sikeres lett ünnepünk, amiért egyedül Istené a dicsőség. Az Ő áldását kérjük mindannyiunk életére, és azzal a reménységgel nézünk a jövőbe, hogy szép templomunkban mindig lesznek olyanok, akiknek fontos Isten akarata és fontos a közösség építése.

MARITY ANNA MÁRIA gondnok

Egységnapos találkozás Debrecenben

Az egységes Magyar Református Egyház ünnepi zsinattal és számos programmal várta mindazokat, akik az Egységnapra érkeztek Debrecenbe. Több mint tízezer emberben lett valósággá az ünnepnap igei mottójában megfogalmazott igény: „Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!”

Tíz éve, 2009. május 22-én gyűlt össze a debreceni nagytemplomban a Református Alkotmányozó Zsinat, és kimondta, hogy a Kárpát-medencében működő református egyházak mindnyájan a Magyar Református Egyházhoz tartoznak. Ez az egység történelmi jelentőségű, elmélyítette, kibővítette a református közösségek kapcsolatát. Az elmúlt évtizedben kialakultak az együttműködés keretei és formái, számos lehetőség

nyílt a találkozásra, a bizottságokban közös ügyekkel foglalkoznak, miközben szervezetenként teljessé vált a Kárpát-medencei egység, és a diaszpórában élő reformátusok is közelebb kerültek a Magyar Református Egyház közösségeihez.

A május 17-i ünnepi zsinaton csatlakozott a Magyar Református Egyházhoz az Amerikai Egyesült Államokban működő Krisztus Egyesült Egyházához tartozó, magyar gyülekezeteket tömörítő Kálvin Egyházkerület.

„Az egyház küldetésének lényege, hogy megossza a világgal a meghallott evangéliumot, a megváltás csodálatos örömhírét” – fogalmazott Fekete Károly tiszántúli püspök az egységnapos hálaadó istentiszteleten. Az igehirdető úgy fogalmazott: „vegyétek komolyan a saját küldetéseteket, mert Isten

komolyan vesz bennünket, és érdekünkben valóra akarja váltani az álmát minden újabb és újabb korszakban, ma is”. Hangsúlyozta, hogy Isten tekintélyének elismerése letöri az egymás feletti hatalmaskodás igyekezetét. Ezért az egyedül dicsőséges Isten tükörét tart élénk, hogy viszonyítsunk, és azután annak megfelelően minősítsünk másokat.

A reformátusok azt a csodát ünnepelték, hogy ellentétben Tompa Mihály református lelkész és költő híres verssorával, nem oldott kéveként hullottak szét, hanem az Istentől kapott szabadságunkat abban élték meg, hogy megkeresték és megtalálták egymást. És valóban, akár a szatmári reformátusok is, több ízben átélték a találkozás, testvériség, együtté tartozás csodáját.

RÁCZ ERVIN

Jól tetted! – 61 ballagó diák

Gyermeknapon 61 diák ballagott a Szatmárnémeti Református Gimnáziumban. A három osztály diákjai Isten áldását kérték életük e fontos pillanatában.

A Lánchos templomban Varga Szilárd Csaba iskolalelkész hirdette Isten szavát az Apostolok cselekedeteiről írott könyv 10. részének 33. verse alapján: „...jól tetted, hogy eljöttél. Most tehát mind itt vagyunk az Isten színe előtt, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr.” Péternek alapvető változáson kellett átmennie, míg átlépte Kornéliusz százados házána küszöbét. Milyen volt az idáig vezető út? Rögös vagy sima? Miben változtál a megtett út során? – kérdezte az igehirdető a ballagóktól.

„Át tudtál-e lépni azokon az akadályokon, melyek elválasztottak téged az élő Istentől és a másik embertől? Falak épültek körülötted? Vagy képes voltál hidat verni a másik emberig? Ha az utóbbi történt az elmúlt évek során, akkor az út végéhez érve hálaadással mondhatjuk mi is: jól tetted, hogy eljöttél a Szatmárnémeti Református Gimnáziumba és ide jártál négy éven át... Isten számára minden gyermeke egyformán fontos és értékes. Te is az vagy! Téged is el akar küldeni! El akar indítani a nagybetűs élet útján. Mi most el kell engedjünk a kezeteiket, de Isten tovább fogja, és úgy vezet majd titeket minden életpróbán át, mint ahogyan anya vezeti kézen fogva a gyermekét!” – biztatott a lelkipásztor.

ELIDEGENEDÉS ÉS ELKÜLÖNÜLÉS

Az igehirdetés után Király Lajos esperes az Efézusi levél 4. részének 32. verse alapján szólt a ballagókhöz: „Inkább legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületsek...” Gábor Máté magyar származású kanadai kutatóorvos szerint a társadalmunk egyik legnagyobb problémája az elidegenedés vagy elkülönülés jelensége. Ez az ember életében négy módon nyilvánul meg. Elsősorban elidegenedtünk a természettől, ugyanis pusztítjuk környezetünket és a természetet. Másodszor elidegenedtünk az emberektől, hiszen egyre kevesebb a személyes kapcsolat, a bensőséges viszony. A kapcsolatok lazulása azonban mentális, sőt pszichoszomatikus betegségeket

okoz. Harmadszor elidegenedtünk a munkától, mert olyan feladatokat végzünk naponta, amelyeket mi is értelmetlennek látunk. Az embert az Isten alkotta, és így mi is alkotók vagyunk. Azonban ha ez a munkánkban nem ölt testet, úrrá lehet rajtunk a céltalanság érzése. Végezetül elidegenedtünk saját magunktól, belső, mély érzéseinktől. Isten azonban jóindulatúnak, könyörületesnek és empátikusnak teremtett minket. A jó hír az, hogy ezek által az Isten által belénk plántált lelki ajándékok által ismét kapcsolódhatunk a természethez, az embertársunkhoz, munkánkhoz és önmagunkhoz. Élünk és éljetez a lehetőséggel! – bátorított Király Lajos.

ERŐS KÖZÖSSÉG ALKOTÓI

Magyar Loránd parlamenti képviselő elmondta: a ballagás napja nem valaminek a vége, hanem inkább valaminek a kezdete. Egy új fejezetnek a kezdete. „A Református Gimnázium ballagásán elmondott köszöntőmben azt kívántam a végzősöknek, hogy találják meg a helyüket a társadalomban, egy erős közösségnek a tagjai legyetek.”

Póti Eduárd iskolaigazgató végül egy Kálnay Adél-idézetet adott az ifjaknak útra valóul: „Te vagy az, aki nyitott szemmel és szívvel jársz a világban. Te vagy az, aki észreveszi az élet apró szépségeit, te segítesz jó szívvel, ahol éppen kell, általad lesz ez a világ még szebb és jobb. Mi legfeljebb segítünk neked.”

RÁCZ ERVIN

A közönyösségre a cselekvő szeretet a megoldás

A szatmári és a nagybányai egyházmegye ifjait várták Sárközújlak református templomába, hogy a Szatmári Ifjúsági Keresztyén Egyesület (SZIKE) istentiszteleten együtt dicsőítsék az Istent és hallgassák az Ő szavát.

Nagy Erika házigazda lelkipásztor, a Szatmári Református Egyházmegye missziói előadója igei köszöntőjében, mit sem sejtve arról, hogy mi fog elhangzani az előadásban, a János evangéliuma 21. részében található, Jézus és Péter közötti párbeszédéről szólt, melyben a Feltámadott így kérdez: Szeretsz-e engem?

KIT ÉRDEKEL?!

A Szentlélek hangolta egybe a mondanivalót ezzel a fontos kérdéssel. Sipos József, a Kárpátaljai Református Ifjúsági Szervezet elnöke, tiszaujlaki és tiszakeresztúri lelkipásztor tartotta az előadást a „Kit érdekeli?!” – közönyösség témakörében. Szereted Jézust? – hangzott el a lényegre törő kérdés. Ha a

válasz igen, akkor nem maradhatunk közömbösek. Az előadó az irgalmas samaritanus története alapján beszélt arról, hogy nincs jó kifogásunk a közönyösségre.

Ha nem lenne közönyösség, akkor nem születne olyan prédikáció, mint amiből az alábbiakban is idézünk: „Kedves üres padjaim! Már régóta foglalkoztatott az a gondolat, hogy egyszer nektek is prédikáljak, hisz ti vagytok a leghűségesebb hallgatóim. Jóllehet, nem találtam számotokra alkalmas alapigét a Bibliában, meg kell dicsérjelek titeket, hogy minden istentiszteleten jelen vagytok. Akár hideg, akár meleg az időjárás, ti mindig itt vagytok, és nem tesztek úgy, mint a barométer-keresztények, akik csak akkor jönnek templomba, ha erre hébe-hóba kedvük szotyan. Vasárnap nem mentek soha kirándulni vagy barátokkal piknikezni, és az istentisztelet idejében nem főztök otthon ebédet, nem dolgoztok a kertben, és nem feksztök az ágyban. Csendes viselkedésedet és illő figyelmeteket külön meg kell dicsérnem.

Az igehirdetés áhitatát nem zavarjátok sutogással vagy unatkozó körülnézéssel, és ha valaki későn jön, nem fordultok kíváncsian hátra. Jelenlététek célja nem a szép ruhával való kérdés, sem pedig mások ruházatának a bírálata. Az igehirdetőtől nem vártok fellengzős szavú szövegeket, hanem megelégszettek az egyszerű, tiszta Evangélium hirdetésével. Mindezt dicséret illet, kedves üres padjaim...” (Közreadta: Balassa Zoltán, felvidék.ma)

Sipos József saját tapasztalatait hozta, hogyan sikerült legyőzni a tehetetlenséget a gyülekezetben, hogyan buzdította szolgálatra a presbitereket vagy a fiatalokat. A szertetszolgálatban is sokszor a lehetetlenséggel is felvéve a versenyt sikerült olyan dolgokat véghez vinni, mint a szegény és elhagyott embereken, gyermekeken való segítség.

Ha nem fogunk szeretni, akkor semmi sem fog megváltozni körülöttünk! Közhelyesnek tűnik, de a megoldás a közönyösségre a cselekvő szeretet. (refszatmar.eu)

Presbiteri és diakóniai munkatársképzés Koltón

„Mert akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak, és nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére” 1Tim 3,13.

Ünnepi istentisztelettel zárta a Nagybányai Egyházmegye Presbiteri Szövetsége által szervezett presbiteri és diakóniai munkatársképzés a Koltói Református Egyházközség templomában április 7-én.

AZ IGE SZOLGÁLATRA KÉSZTET

Isten Igéjét a Sárospataki Református Teológiai Akadémia akadémiai lelkipásztora, Pásztor Gyula hirdette, János evangéliumának 21,1-14 alapján. Ünnepi alkalom volt ez az istentisztelet, hiszen egy hosszú folyamat lezárását jelentette, de mint minden istentiszteleti alkalom, továbbindulásra is készítet. Mi presbiterek, akik részt vettünk a képzésen, Jézus tanítványaihoz hasonlóan elérkeztünk ahhoz a pillanathoz, amikor a tanultakat alkalmaznunk kell akkor is, ha nincsenek mellettünk az oktatók.

Jézus szavaival int bennünket, jelenléte a tanítványok körében nem a csodák, az ünneplés pillanatait jelenti, hanem szavai az Ő végtelen szeretetéről tanúskodnak. Az Ő jelenléte továbbindulásra készít fel bennünket, a sok beszédes emlék az idő elteltével gyöngyszemmé alakul, ezek elkísérnek gyülekezeteinkbe és ott gyümölcsöztethetjük a képzésen szerzett ismereteket.

Dr. Füst-Molnár Szilveszter rektor a Sárospataki Református Teológiai Akadémia jelmondatával köszöntötte az egybegyűlte-

ket: „Féljétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget!” Jel 14,7 Isten hatalmának erősségéről beszélt, aki egyedüli úr ezen a földön, akinek szavát lehet meg nem hallani, de tetteit nem lehet meg nem történné tenni. Ő az, aki hirdeti a győzelmet mindenkor a halál felett.

Pásztor Gyula lelkipásztor felolvasta a képzésen részt vevők nevét, majd átadta a Sárospataki Református Teológiai Akadémia által meghirdetett, Koltón megtartott Presbiteri és Gyülekezeti Munkás Népfőiskolán részt vevőknek a bizonyítványt.

Ecsedi Árpád helyi lelkipásztor, egyházmegyei főjegyző a Zsoltárok könyvének 25,4 versével köszöntötte a jelenlevőket és sikertörténetnek nevezte a képzést, hiszen a részvétel bizonyítja a presbiterek érdeklődését, tudásvágyát. További teendő pedig az, hogy mindenki a saját gyülekezetében gyümölcsöztesse a hallottakat, tanultakat.

A LEGSZEBB TISZTSÉG

Lakatos Nella, az egyházmegye presbiteri szövetségének elnöke köszöntőbeszédében az egyház legszebb tiszttségéről, a presbiteri tisztsegről szól. Az, hogy a tisztességgel járó feladatokat milyen módon végezzük, attól függ, milyen presbiterünk vannak, hiszen olyan egyházunk lesz, amilyen presbitereket nevelünk – hangsúlyozta. Ezért tartotta fontosnak a képzés megszervezését, megtartását egyházmegyei szinten, mert így alkalom adódott ismeretek szerzésére a Biblia, hitvallás, egyházismeret, egyházi munka, gyülekezet-építés terén, ami segíti a feladatok ellátásában a presbitereket.

Mindenért Istennek tartozunk hálával, Őt illeti a dicséret és a dicsőség. SOLI DEO GLORIA!

LAKATOS NELLA szövetségi elnök

Útravaló gyermekeinknek

„Van itt egy gyermek, akinél van öt árpake-nyér és két hal” Jn 6,9

Az ötezer ember megvendégelésének történetét mind a négy evangéliumban leírták, azonban a fenti vers csak a János evangéliumában található meg. Vajon hogyan került ez a kevés ennyival ehhez a gyermekhez? Lehet, hogy szülei adtak neki útravalót, tudván, hogy olyan helyre megy, ahol más élelemforrás nincsen. Lehet, hogy magától pakolta fel, tapasztalva a pusztá kegyetlen és üres voltát, és készült a kirándulásra Jézus nyomában. Mindégy, de figyelmeztet az Ige arra, hogy néha egy gyermek által magához vett útravaló lehet a csírája ezek megvendégelésének Jézus által.

Valamikor a múlt század '50-es, '60-as éveiben, amikor magam is szolgáltam gyermek-istentiszteleteken, szokásunkká vált,

hogy minden alkalom végén megajándékoztuk a gyermekeket egy-egy kis papírszalagra kézzel írt Igével, amelyet „aranyigé”-nek neveztünk, és adtunk hozzá egy kis füzetet is.

A KIS FECSKE

Ezt a füzetet – most úgy mondanánk – „kézműves” munkával szerkesztettük össze. A címlapot furnérlemeze ragasztott radírgumikból kifaragott bélyegzővel feliratoztuk; a címlapra a Kis fecske című lapokra emlékeztetett, amelyeket a '40-es években nyomdai úton előállítva osztottak a Vasárnapi iskolában.

A belső lapokat ugyanolyan méretben, az ige-csíkok elhelyezése érdekében cénahurkokkal láttuk el, és a fedőlappal együtt vörösréz tekeréscsőhuzalból készült két kis spirállal fogtuk össze.

Az „aranyigék” emlékeztető módon foglalták össze az aznapi bibliai történetet, és sok gyermek sokáig őrizte ezeket a primitív kis füzeteket. Jó lenne, ha a gyermek-istentiszteletek végén ma is mindenütt kapnának gyermekeink ilyen igei útravalót. Bizonyára sok gyülekezetben ez ma is gyakorlat, hiszen a számítógép ezek elkészítését ma már nagyon megkönnyíti.

Arra is biztatom presbiter testvéreimet, hogy otthon kérjék meg gyermeküket, unokájukat, vegye elő és tanulja meg fejből az „aranyigét”, hogy a mennyei kenyér nála maradjon akkor is, ha a kis igés cédulák elkeverednek valahol. Nemcsak a saját életére lehet nagy hatással, ha kritikus helyzetekben eszébe jut, de – Jézus csodája folytán – a körülötte levőket is táplálhatja.

DR. SZILÁGYI SÁNDOR

Ősre kész lesz a magyar bölcsőde Nagyváradon

A 40 férőhelyes bölcsődére, melyet a KREK és a Csillagoska Zeneóvoda közösen működtet majd, 120 millió forint támogatást nyújtott a Kárpát-medencei Óvodafejlesztési Program keretében a magyar kormány.

A kivitelezési munkálatok időarányosan jól haladnak. Az ingatlan belső terei 95 százalékban elkészültek, a külső térrendezés még hátravan.

„A magyar kormány óvodafejlesztési programjának az az üzenete, hogy az anyaország egyre erősebbé válik, és szeretné egy nemzeti közösségbe fűzni és rendezni a Kárpát-medence valamennyi magyarját. Az oktatási-nevelési folyamat legalsóbb fokán, a bölcsődékkal és óvodákkal kezdjük, mert azt gondoljuk, hogy aki magyar óvodába írattja gyermekét, az ezt követően magyar iskolába

is fogja járni. Azt szeretnénk elérni, hogy a három évvel ezelőtti 48 ezerről 60 ezerre bővüljön a magyar óvodákba iratott gyermekek létszáma 2020 végéig.

Az óvodaprogram felszínre hozta a bölcsődei ellátás egyenlenségét is a külhoni közösségekben, hogy vagy egyáltalán nem

hozzáférhető, vagy csak részlegesen és drágán, nagyvárosokban. Külön öröm számunkra, hogy itt, Váradon, a református püspökség udvarán, 587 négyzetméteren, magyar nyelvű oktatást biztosító bölcsőde épül. Ha hozzátesszük azt a 150 új magyar intézményt, melyet e program keretében megépítünk, és közel ötszázat újítunk fel, akkor egy mélyreható rendszerszintű változásról beszélhetünk a nevelés világában.

Száz év széttartó fejlődése után eljött az ideje annak, hogy a Kárpát-medence minden magyar közösségét egyesítve az anyaországgal, határoktól függetlenül, egyfajta magyar expanziót megvalósítva álljunk talpunkra, és Trianon veszteségeit fejlődéssel és közös munkával feleddessük” – nyilatkozta a *Bihari Naplónak* dr. Grezsa István miniszteri biztos. (*erdon.ro*)

Kölcsey Ferenc hazaköltözött

Szödémeteren átadták a Magyarország Kormányának és a Királyhágómelléki Református Egyházkerület támogatásával elkészült Kölcsey Ferenc Egyházi és Kulturális Központot és a Románia Kormányának támogatásával felújított református templomot.

Az emlékház földszintjén a budapesti Petőfi Irodalmi Múzeum közreműködésével rendeztek be kiállítást, ennek egyik terme a szerzőt, másik a magyar himnuszot mutatja be. A rendezvényen több százan vettek részt.

Az ünnepség elején Kovács Zsombor temesvári evangélikus lelkész a *Szózatot* szavalta el. Isten ígéjét Balogh Zoltán lelképásztor, miniszteri biztos hirdette. A lelképásztor a Biblia első két kérdéséből, az Ádámnak és Kainnak feltett kérdésekből kiindulva arról beszélt, hogy nem szerethetjük úgy felebarátainkat, ha a saját testvérünkkel nem tartjuk a kapcsolatot. Elsősorban velük kell rendezett viszonyban lennünk. Kölcsey Ferenc gondolatait idézve hangsúlyozta, hogy mindenkinek a sajátjai iránt van a legnagyobb felelőssége.

Az ígéhirdetés után ünnepi gondolatait osztotta meg a hallgatósággal Csűry István (a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke), Fekete Károly (a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke), Brendus Réka (a Nemzetpolitikai Államtitkárság Erdély-Csángó Osztályának fősztályvezetője). Szólt Erdei D. István (az RMDSZ parlamenti képviselője) és Demeter Szilárd (a budapesti Petőfi Irodalmi Múzeum főigazgatója) is.

Gheorghe Marian, Szödémeter község polgármestere arról beszélt, hogy a román-

magyar együttélésben olykor mutatkozó súrlódásokat úgy lehet megoldani, hogy az érdekeltek jöjjenek el Szödémeterre, maradjanak ott egy-két-három hónapot, tanuljanak tőlük, a helybeliektől, és bizonyos abban, hogy ebben az esetben a gondok megoldódnak.

Majd szót kapott Fáy Péter (a Kölcsey család leszármazottja) is.

SZELLEMI FELLEGVÁR ÉS GYÓGYULÓHELY

Pakulár István tasnádi lelképásztor mondta: „Egyszer egy pálinkásan jókedvű látogató, évekkkel ezelőtt, azt mondta nekem: »Tiszteletes úr, itt semmi sem olyan kölcseys.« Akkor nem igazán értettem, vagy talán nem akartam érteni. De ha én most ezen az udvaron szétnézek, akkor minden olyan kölcseys. Miért? Mert Kölcsey Ferenc hazaérkezett, végre itthon van, végre visszatért oda, ahonnan elindult. És ha már itthon van, akkor megszenteli ezt a helyet. Bár nyughelye nem itt van, koporsója nem itt nyugszik a földben, bölcsőjét itt is ringatták, itt is ringathatták, a templom, amelyben keresztelték, itt díszleg teljes pompájában. És őt hirdeti az a kiállítás is, amelyet a felépült emlékház alsó szintjén, a földszinten láthatunk majd. Szödémeter zarándokhely, de most már szellemi fellegvár is” – fogalmazott Pakulár István. Hozzátette: „...Itt nemcsak a kulturális emlékezet kap helyet, hanem a szellemi gyógyulás is. Nemcsak a szellemi gyógyulás, hanem az áldások sokasága, és nemcsak az áldás, hanem a boldogulás is. Ide bátran lehet jönni gyógyulni, áldást kérni, és boldogulni, boldoggá válni.” (*karylirefegyhaziemlekeze.ro*)

Határtalanul segítő reformátusok

A magyarországi Bihari Állami Gondozottak Egyesülete *Határtalanul segítőink* mottóval karitatív akciót indított el a Partiumban református gyermek- és ifjúsági nevelőprogramok számára.

Az adományokat, ünnepélyesen, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület székházának udvarán, illetve a tanácskozóteremben adták át. A KREK részéről Vinczéné Pálfi Judit missziói-diakóniai előadótanácsos köszöntötte a mejelenteket, Csűry István püspök üdvözlétét is közvetítve egyúttal. Úgy fogalmazott: ez egy szép és különleges nap, hiszen az elmúlt időszakban kisebb csoda történt, s aztán nagygyá lett. Az egész úgy kezdődött, hogy megkereste őt Buzás Lajos, a debreceni Bihari Állami Gondozottak Egyesületének a vezetője azzal a kérdéssel, hogy ő és három társa (Nagy Attila, Tóth Csaba és Clisic Bertold), akik valamennyien a Partiumi Keresztény Egyetem szociális munkás hallgatói, Isten kinyújtott kezeiként hogyan tudnának jót cselekedni. Végül aztán egy egész kis csapat fogott össze azért, hogy szebbé tegyék a rászorulók életét.

Egyebek között élelmiszer, játékok, használati tárgyak és sok ajándék gyűlt össze. Ezeket az élesdi Kajántó Mária Otthon, a micskei Sámuel Ház, a kolozsvári Diakónia Keresztény Alapítvány szociálisan hátrányos helyzetben levő gyermekeket segítő programjának kedvezményezettjei, váradi és kiskereki, valamint 12 érmelléki faluban élő gyermekek kapják meg, összesen körülbelül 600-an. (*Bihari Napló*)

Magyar diákok díjnyertes ötlete az ételpazarlás ellen

Hihetetlen mennyiségű ételt dobunk ki minden évben, miközben könnyen lehet, hogy a pazarlás helyétől nem messze valaki szívesen megenné a kárba menő élelmiszert. Ezen a problémán segítene három magyar gimnazista. Innovatív megoldást találtak ki az ételpazarlás mérséklésére, találmányukat már külföldön is díjazták.

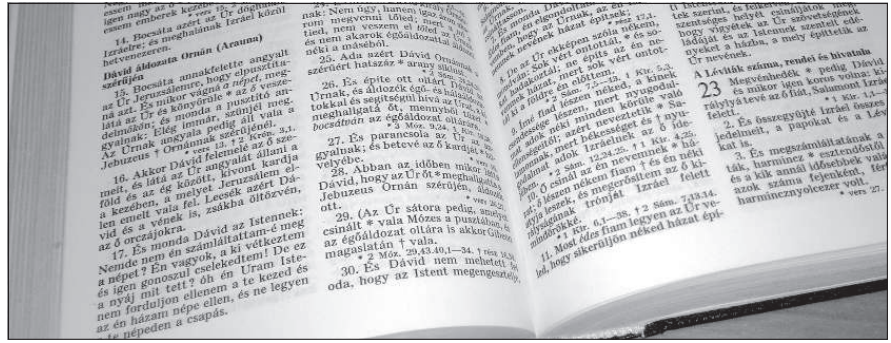
Az ENSZ tavalyi jelentése szerint a világon 821 millió ember éheznek, miközben leírhatatlan mennyiségű olyan élelmiszert dobnak a szemétkébe, amelynek döntő része még felhasználható lenne. Nyilvánvaló, hogy az eltékozolt, kidobott élelmiszerek értékének a fele is elegendő lenne ahhoz, hogy megszűnjön a világban pusztító éhezés.

Tulajdonképpen nagyon egyszerű lenne a megoldás: a felesleget azokhoz kellene eljuttatni, akik nélkülöznek. De hogyan? Hol találkozzhat össze a keresleti és a kínálati oldal?

Számtalan jó ötlet született már. Gyülekezetek, közösségek élelmiszerekre helyeztek nyilvános helyre. Ezekbe a szekrényekbe elhelyezheti adományát az, akinek van, és elveheti onnan az, akinek nincs.

Ezt az elgondolást továbbfejlesztve nyertek díjat ötletükkel magyar gimnazisták. A három budapesti fiú egy nemzetközi ifjúsági programozó versenyen indult. Létrehoztak egy FoodOverflow (Érteltöbblet) elnevezésű közösségi platformot, hogy annak segítségével a felhasználók megoszthassák másokkal azokat az élelmiszereket, amelyekre nekik már nincs szükségük. Az alkalmazás jelzi egy térképen a helyet, ahol a feleslegessé vált élelmiszer átvehető, és figyelmeztet arra is, ha egy termék lejáratú ideje nagyon közel van. Különösen akkor jelent segítséget a fiatalok ötlete, ha térben közel vannak egymáshoz azok, akik adni tudnak, és azok, akiknek arra van szükségük, amit mások felajánlanak.

Egyszerűnek tűnik mindez, és sokszor az is. Ha azt látjuk, hogy valami nincs rendben, nem jól működik, sokszor elég, ha elkezdünk azon gondolkodni: mit tehetnénk? A nagy kérdés ezután mindig az, hogy merjük-e, tudjuk-e a megszületett ötleteket meg is valósítani.

Románia világviszonylatban a második

Csodálatos a Biblia. Növekvő érdeklődés világszerte. Újra és újra lenyűgözi az érdeklődő, odafigyelő embereket Isten csodálatos missziója a Bibliával.

Legfrissebb adatok szerint a legerősebb érdeklődés, bibliaolvasási szenvedély 2018-ban még nagyobb mértékű volt, mint a korábbi években bármikor.

A legnagyobb meglepetés, hogy Japánban mutatkozik a legerőteljesebb bibliaolvasási kedv, a világstatisztika élén a szigetország áll 104%-kal. Amásodik helyen a világon Románia áll. Nyilvánvalóan az erdélyi-királyhágómelléki magyar reformátusság és a katolikusok éppúgy emelik a statisztikai mutatót, mint a románság. Harmadik helyen a világon a bibliaolvasás szenvedélyében Chile áll, 79%-os mutatóval. Utána Nepál 69%-kal, azután Spanyolország 67%-kal, majd Indonézia 61%-kal.

2018 „csúcsgéje”, amelyet a világon mindenütt elsőként említettek a legnagyobb hatásúként és a leggyakrabban olvasottként, Ézsaiás 41,10 volt: „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened!

Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.”

Roppant izgalmas és elgondolkodtató, hogy az egyes országokban milyen ivergeset olvastak leggyakrabban 2018-ban. Csak néhányat említünk. Kínában a Példabeszédek 4,23-at: „Minden feltéve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” Érdekes, hogy Oroszországban is ez a csúcsgéje. A sokat szenvedett közel-keleti Irakban: „Minden gondokatk órá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1Pét 5,7). Egyiptomban, ahol az iszlám szorításában él a kopt keresztyén egyház, s mártírokat adott a világkeresztyénségnek az elmúlt években, ugyanaz a fő Ige, mint Irakban. Az állandó életveszélyben élő nigériai keresztyéneknek ez volt a vezéregyütje 2018-ban: „Csak én tudom, mi a tervem veletek, jólét és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amit néktek szánok” (Jer 29,11). Ez az Ige áll az első helyen még az Egyesült Királyságban, az USA-ban, Szingapúrban, a Fülöp-szigeteken, Indonéziában, Ghánában, Kanadában, Ausztráliában is.

DR. BÉKEFY LAJOS

Fricska

A gazdálkodó ember jó keresztyénnek akar mutatkozni, úgy gondolja, mindenben az áhítatos életet kell megmutatni. Úgy dönt, hogy lovát is ennek megfelelően fogja idomítani. Ragaszkodván elveihez, a vezényszavak oktatásakor, amikor a lovat indulásra akarja utasítani, a Dicsőség az Úrnak! kifejezést használja, a megállás parancsszava pedig a Halleluja! felkiáltás lett. Minden rendben ment, mígnem a lovat megijesztette valami

iszonyú hang és vágatni kezdett az utána foggott kocsival és a kocsin kapaszkodó gazdával együtt a szakadék felé. Volt nagy gondban a gazda, mert ijedségében elfelejtette a megállj parancsszavát. Mindennel próbálkozott: Ámen! Hozsánna! Maranatha! ...míg végül kimondta: Halleluja! A ló épp a szakadék szélén állt meg. Ennek a gazda nagyon megörült. A halálfelelemtől megszabadulva felsőhajtott: Dicsőség az Úrnak!

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszó

Felelős szerkesztő: Ghittea-Szabó József Levente. Hírszerkesztő: Tokár Sándor. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Békefy Lajos, Fábán Tibor, Tokár Sándor, Tötös Beáta, Visky István, Wagner Erik. Szerkesztőség: BH-410202 Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Tel.: 0726242824, 0259435386. E-mail: harangszoujsag@gmail.com Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszoujsag.wordpress.com. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szentci Kertész Abraham Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a telkési hivatalokon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza.